SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 120, ЧИСЛО 29, П'ЯТНИЦЯ, 19 ЛИПНЯ 2013 РОКУ 1893 Vol. 120, No. 29, FRIDAY, JULY 19, 2013 $1.00

Л. Кравчук засуджує зрадливих депутатів Верховної Ради

КИЇВ. – Під час зустрічі з учасниками Літньої школи журналістики газети „День" 12 липня колишній Президент України Леонід Кравчук назвав безвідповідальними і несправедливими заяви з польського боку про „геноцид поляків на Волині". А звернення 148 депутатів Верховної Ради з закликом до польського Сейму визнати події на Волині геноцидом Л. Кравчук вважає антинаціональним кроком і зрадою.

Зокрема він сказав:

„Надмірна політизація питання польсько-українського конфлікту в роки Другої світової війни, яку ми спостерігаємо цього року, не принесла жодної користи у наближенні нас до важкої правди про минуле... Заяви радикальних політиків з обох боків завдали серйозної шкоди багатолітнім напрацюванням, спрямованим на зближення наших народів".

„З польського боку звучать безвідповідальні заяви про „геноцид поляків на Волині", які не відповідають ані історичним фактам, ані юридичним визначенням цього явища. Польські політики говорять лише про польські жертви, нехтуючи пам'яттю загиблих українців... Їхня риторика свідчить не про прагнення порозуміння з українцями, а про бажання повної капітуляції іншої сторони", – вважає колишній Президент України.

За його словами, „українська ініціятива порозуміння, висунута Громадським комітетом примирення, не знайшла відгуку у наших сусідів".

Ще більше обурення в Л. Кравчука викликала поведінка українських депутатів з парляментської більшости.

„Заява 148 з них із закликом до польського Сейму визнати події на Волині геноцидом – безпрецедентний у світовій історії випадок, коли політики просять законодавчий орган іншої держави звинуватити у найважчому із злочинів представників свого народу. Це антигромадський, антинаціональний крок, що може бути прирівняний до національної зради. Ці 148 депутатів, більшість з яких ігнорує одну з найбільших трагедій в минулому України – Голодомор, що був злочином геноциду проти мільйонів українців – розтоптали нашу історію", – заявив Л. Кравчук.

Він також пообіцяв, що Громадський комітет буде всіляко сприяти тому, аби продовжилися історичні дослідження теми Волинської трагедії, адже „порозуміння неможливе без розуміння того, що саме сталося в ті страшні 1940-ті роки".
(„Українська правда")

На Союзівці відбувся сьомий Фестиваль української культури

Школа танців ім. Роми Прийми-Богачевської виконує танець „Привіт" на відкритті фестивалю. (Фото: Левко Хмельковський)

Левко Хмельковський

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – На оселі Союзівка Українського Народного Союзу 12-14 липня відбувся сьомий Фестиваль української культури, сповнений пісень, танців, розваг. Організувала фестиваль під патронатом Посольства України в США Українська Народна Фундація.

На святі, яке відкрив президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай, були численні гості – між ними Генеральний консул України в Ню-Йорку Ігор Сибіга, віце-консули Ольга Іванченко та Костянтин Ворона.

На фестивалі виступили гостя з Києва Віка Василевич, скрипаль-віртуоз Василь Попадюк, хор „Думка" з Ню-Йорку, чоловічий хор „Дзвін" з Філядельфії, Школа танців ім. Роми Прийми-Богачевської, танцювальний ансамбль „Дунай" з Едмонтону, Альберта, тріо „Небозір", бандурист Юліян Китастий, дует „Лісова пісня", 11-річна співачка Ксеня Качурак, Ерко (Северин Палидович) в дуеті з Людмилою Грабовською.

Докладний звіт про фестиваль буде вміщено в наступному числі „Свободи".

Дві доповіді на незмінно актуальні теми

ТОРОНТО, Онтаріо. – 20 червня перед українською громадою міста виступив з доповіддю про Голодомор в Україні 1932-1933 років історик, член Вченої ради Центру досліджень визвольного руху, директор Державного архіву Сумської области (2005-2010) Генадій Іванущенко.

Доповідь переважно стосувалася досліджень Голодомору на Сумщині, а свої висновки доповідач підкріплював показом електронних копій документів з Державного архіву Сумської области. Ці документи засвідчили нечуваний цинізм комуністичної влади СРСР та її васалів в підрадянській Україні, котрі організовували тотальне винищення українського народу голодом.

Державний архів Сумської области, коли ним керував Г. Іванущенко, дослідив 57 тис. актових записів про смерть з книг реєстрації актів цивільного стану. Потужна інформаційна база, яка складає 71 ґіґабайтів, восени цього року буде виставлена в інтернеті одночасно на двох сайтах: електронному архіві визвольного руху (www.avr.org.ua) та на Сумському історичному порталі (www.history.sumynews.com).

21 червня в Чикаґо виступив з доповіддю ще один гість з України, кандидат історичних наук, директор Українського інституту вивчення Голокосту „Ткума", директор Музею „Пам'ять єврейського народу та Голокост в Україні" (Дніпропетровськ) Ігор Щупак. Його доповідь „Подвиг українських Праведників народів світу" (з історії українсько-єврейських взаємин у Другій світовій війні) викликала неабияке зацікавлення, оскільки ця тема варта найширшого обговорення.

„Ми вважаємо своїм людським і національним обов'язком розповсюджувати правду про духовний подвиг братів Шептицьких, що дають нам високий зразок людяности, моралі та справжньої толерантности", – сказав доповідач.

Він висловив сподівання, що громадська думка переконає Комісію Інституту „Яд Вашем" (Ізраїль) у необхідності присвоєння бл. п. Митрополитові Андреєві Шептицькому звання „Праведник народів світу".

Приїзд обох українських істориків до Канади і США організувала Ліґа Українців Канади (ЛУК), президентом якої є Орест Стеців, а виконавчим директором – Борис Потапенко.

Зустріч у Чикаґо організували активісти місцевого Відділу Українського Конґресового Комітету Америки Марта Фаріон та Павло Бандрівський.

Центр досліджень визвольного руху
Київ

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Президент Польщі відвідав Волинь

ЛУЦЬК. – 14 липня відбувся поминальний Молебень в пам'ять про поляків та українців, які загинули під час Волинської трагедії 1943 року. На Молебень до Луцька прибув Президент Польщі Броніслав Коморовський. Були присутній Віцепрем'єр-міністер України Костянтин Грищенко. Молебень відслужено у костелі свв. Петра і Павла, його транслювали на великий екран, встановлений на Замковій площі біля костелу. Священики молилися за полеглих синів і в інших, зокрема православних храмах Луцька та Волині. Після завершення Богослужіння до людей звернулись Б. Коморовський та К. Грищенко. Після Служби Божої в костелі молодий чоловік з символікою партії „Свобода" підійшов до Б. Коморовського і розбив об його плече куряче яйце. Міліція затримала підозрюваного, яким виявився 21-річний учасник організації „Слов'янська ґвардія" з Запоріжжя. Ймовірною причиною вчинку була провокація. *(Бі-Бі-Сі, „Українська правда")*

Побиття за державну мову

КИЇВ. – Близько 200 протестувальників зібралися 13 липня біля Святошинського районного відділення внутрішніх справ після випадку на місцевому продуктовому ринку „Шлях", де міліціонер побив 19-річну активістку „Коаліції учасників помаранчевої революції" Ірину Бондар після того, як вона зауважила міліціонерові, що необхідно говорити державною, тобто українською мовою. Люди спробували затримати міліціонера, але він заховався у службовому приміщенні. Учасники протесту утворили ініціятивну групу, яка пішла на переговори до відділення міліції. І. Бондар госпіталізували з підозрою на перелом ребра. Близько 60 осіб намагалися штурмувати приміщення, зламали огорожу. Постраждали шестеро міліціонерів, яких госпіталізували. *(Бі-Бі-Сі)*

Митний конфлікт з Росією

КИЇВ. – 14 квітня Україна запровадила мита на імпорт автомобілів залежно від об'єму двигуна. Уряд Росії заявив, що має намір запровадити проти України низку торговельних санкцій, серед яких – збільшення мита на імпорт українського шоколаду, вугілля і скла. Росія подала на розгляд Світової організації торгівлі (СОТ) оцінки, згідно з якими автомобільний податок України завдасть збитків російському автоекспортові, що оцінюється на 328 млн. дол. Згідно з правилами СОТ, інші країни-члени мають право обкласти українську продукцію митними зборами. Туреччина хоче обкласти так званим компенсаційним митом імпорт волоських горіхів з України, посилаючись на статтю угоди про захисні заходи. Згідно з даними соціологічної служби „Bloomberg BNA", це перший випадок застосування цієї статті в історії СОТ. Урядовий уповноважений України з питань євроінтеґрації Валерій П'ятницький назвав заяви Москви елементом тиску і сказав, що Росія не обговорювала з Україною запровадження санкцій. *(Бі-Бі-Сі)*

Зловживання в охороні здоров'я

КИЇВ. – В Україні відкрито 45 кримінальних проваджень за фактами смерти пацієнтів, які, можливо, пов'язані з неналежним виконанням медиками своїх обов'язків. За даними Державної судової адміністрації, в 2010-2012 роках за неналежне виконання професійних обов'язків до різних термінів позбавлення волі засуджено лише 22 медики. У міліції визнають, що досить складно довести факт лікарської помилки і притягнути працівників до відповідальности. Всього ж у 2013 році відкрито 198 кримінальних проваджень за фактами правопорушень, скоєних співробітниками охорони здоров'я та фармацевтичної галузі, повідомив 16 липня народний депутат Павло Петренко („Батьківщина"). З них 32 справи пов'язані з порушеннями при закупівлі товарів і послуг за бюджетні гроші, 50 – зі зловживанням службовим становищем, 25 – з фактами фальсифікації лікарських препаратів. Крім того, розпочато кримінальне провадження за фактом проведення працівниками Полтавської обласної дитячої клінічної лікарні випробування медпрепаратів на неповнолітніх. *(УНІАН)*

Папа Франціск молився за примирення українців і поляків

Олег Онисько

КАСТЕЛЬ-ҐАНДОЛЬФО, Італія. – В неділю, 14 липня, після традиційної молитви „Ангел Господній" в літній ватиканській резиденції, Папа Франциск звернувся до присутніх з повідомленням, що в цю мить він єднається в молитві з учасниками заупокійної Святої Меси в Луцькій катедрі за жертвами Волинської трагедії з нагоди її 70-річчя.

Папа Франціск зазначив, що акції, „спровоковані націоналістичною ідеологією в трагічному контексті Другої світової війни", стали причиною не лише десятків тисяч жертв, але також „заподіяли рану братерству між польським та українським народами".

„Ввіряю Божому милосердю душі жертв, а для їхніх народів прошу благодаті глибокого примирення та спокійного майбутнього, в надії та щирій співпраці у спільному будуванні Божого царства", – побажав Папа Франціск.

Того дня в Луцьку у жалобних заходах з нагоди 70-річчя Волинської трагедії взяло участь майже 2,000 осіб. Польську сторону представляв Президент Броніслав Коморовський, а українську – віце-прем'єр-міністер Костянтин Грищенко. *(ТВі)*

Відновлено поховання воїнів УНР

Павло Подобєд

БОЯРКА, Київська область. – 16 червня священики Української Православної Церкви Київського патріярхату, Української Автокефальної Православної Церкви та Української Греко-Католицької Церкви урочисто освятили комплекс поховань воїнів Армії Української Народної Республіки (УНР).

Під час урочистостей почесну варту несли ліцеїсти-богунівці та клюб військово-історичної реконструкції „Чота пішої розвідки 3-ої Залізної дивізії Армії УНР". Над могилами полеглих тричі пролунала сальва з рушниць. В пам'ять про військові подвиги українців співали Тарас Компаніченко та гурт „Рутенія". Над могилами було піднято державний прапор.

У 1918-1919 роках волосне містечко Будаївка (тепер у складі Боярки) стало місцем поребіння шести вояків, які загинули в боротьбі за незалежну Україну. Могили воїнів проіснували недовго. Вже у 1924 році більшовики пам'ятники зруйнували, могили зрівняли із землею.

У 2009 році краєзнавець Сергій Лисенко віднайшов архівні документи про ці могили, і міська рада дозволила їх відновити. Благодійний фонд „Героїка" знайшов добродіїв для здійснення проєкту. Ділянку цвинтаря обнесли металевою огорожею, за якою було встановлено шість петлюрівських хрестів та кілька відреставрованих цивільних пам'ятників.

За даними „Героїки", на території України ще є близько 2,000 могил козаків та старшин Армії УНР, які ще можна віднайти та відновити.

На старому боярському цвинтарі поховані розстріляні у листопаді 1918 року Панкратій Бандура – бунчужний 1-ої сотні 1-го Окремого загону Січових Стрільців, Іван Любченко – стрілець цієї ж сотні, Пимен Бабич – стрілець Скорострільної сотні Січових Стрільців, а також козак Федір Данильченко, сотник Дніпровського полку Михайло Карпекін, який загинув 3 грудня 1918 року, козак Корпусу Січових Стрільців Михайло Ольшанський – з Галичини, який загинув 23 січня 1919 року.

Павло Подобєд – керівник Благодійного фонду „Героїка".

Над могилами полеглих тричі пролунала сальва з рушниць.

Стали на захист пам'ятника І. Франкові

Сергій Горицвіт

Пам'ятник Іванові Франкові в селі Іванівці.

ІВАНІВКА, Одеська область. – Перед приміщенням районної адміністрації замість зображення Володимира Леніна у 2007 році було встановлене погруддя Івана Франка. Голова селищної ради, член Партії Реґіонів Віктор Хобта вирішив замість нього спорудити фонтан.

Проти цього наміру рішуче виступила обласна організація Всеукраїнського об'єднання „Свобода", яку очолює Андрій Маляс.

„Свободівці" 2 липня звернулися до обласної прокуратури та міліції з вимогою відкрити кримінальне провадження та притягнути ініціяторів руйнування до відповідальности.

Конференція про єврейське населення відбулася у Бережанах

Уродженець Бережан, професор історії університету Бен-Ґуріон (Ізраїль) Шимон Редліх (стоїть у центрі) серед учасників конференції. (Фото: Тетяна Будар)

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 25-26 червня в Державному історико-архітектурному заповіднику відбулась міжнародна наукова конференція „Громадське, культурне й духовне життя єврейського населення східньогалицьких земель XVIII-XX ст." на відзначення 295-річчя спорудження у Бережанах великої синагоги.

Першого дня відбувся круглий стіл „Моя пам'ять про Бережани" за участю гостей зі Львова, Тернополя, Підгаєць, Ізраїлю та США. Серед них були Шимон Редліх – професор історії університету Бен-Ґуріон в Ізраїлі, Мейлах Шейхет – директор Американсько-українського бюра з прав людини, Ігор Банзерук (Іцхак Канцер) – голова Тернопільської обласної організації „Єврейська громада", його заступник Олександр Підмогильний, Володимир Опалюк (Шмуель Левенець) – заступник голови юдейської релігійної громади Тернополя, Гульнар Батирова – представниця єврейської громади Тернополя, Габріел Фіндер – професор університету Вірджінії (США), Соломон Богнер з Ізраїлю, Карін С. Хезелкорн з США, Мирослав Маринович – віце-ректор Українського Католицького Університету та інші.

Зворушливими спогадами поділився Ш. Редліх, якого в 1943 році врятувала від нацистів Тетяна Концевичів з села Рай. У 2009 році за фінансової підтримки Ш. Редліха видано збірник „Бережани в пам'яті євреїв, поляків, українців".

Окрім спогадів, відбулися показ відеофільму „Моє місто – моя гордість", створеного учнями бережанських шкіл, екскурсія „Архітектурно-сакральна спадщина єврейської громади".

26 червня у виступах зазначалося, що Бережанська земля здавна була місцем поселення українського, польського, єврейського, вірменського етносів. Були періоди непорозумінь на ідеологічній та релігійній основі, але вони не вплинули на позитивні прояви спільного проживання в окремому реґіоні. На конференції відбулася презентація науково-популярного видання „Пам'ятки України", яку провела учений секретар заповідниика Надія Волинець. Присутні оглянули документальну виставку „Євреї – роки та долі".

Прийнято резолюцію, в якій запропонувано видати матеріяли конференції для подальших досліджень історичної долі та історико-культурної спадщини єврейського населення українських земель.

У церкві знайшли заховані прапори

Євген Цимбалюк

ПЛОСКА, Рівненська область. – У Свято-Покровському храмі Української Автокефальної Православної Церкви зберігаються два прапори з написами „Слава Україні!" і „Слава героям!", які недавно знайшли у тайнику вівтаря.

Настоятель храму о. Євгеній скропив їх святою водою, бо за цими реліквіями – велика історія. Прелюдією до знахідки став намір замінити вівтарний престол, який слугував ще з 1884 року. Коли почали розбирати престол, то всередині натрапили на схованку – два згортки. В обох виявилися вишиті прапори з тризубами та закликами славити Україну та її героїв.

З'явилися різні версії щодо походження прапорів. За однією з них вишиті полотна належали місцевій „Просвіті". Коли у 1939 році радянська влада почала придушувати національні прояви, прапори вирішено було сховати. Побутує також версія, що через Плоску на Гурби, де відбувся найбільший в історії УПА бій з військом НКВД, йшли повстанці, які у церкві перед боєм помолилися і залишили свої святині.

Мешканець села Плоска Сергій Найдюк біля повстанського прапора.

Сільський голова Сергій Женевський вважає, що знайдені прапори – це ще одна яскрава сторінка тутешньої, багатої на вікову славу, історії.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Дипломат „заробляв" на візах

КИЇВ. – Прокуратура Києва передала до суду матеріяли кримінального провадження щодо посадовця консульського відділу Посольства України в одній з східних країн, який обертав на користь третіх осіб гроші, отримані за видання віз для в'їзду в Україну. Начальник слідчого відділу прокуратури Максим Рябенко повідомив, що 33-річний працівник дипломатичної установи під час оформлення понад 300 віз для в'їзду в Україну вніс до фінансового звіту недостовірні відомості щодо розміру стягнутого консульського збору. Внаслідок таких дій за січень-вересень 2012 року державному бюджетові України було завдано збитків на суму понад 260 тис. грн. Під час досудового слідства звинувачений відшкодував завдані державі збитки у повному обсязі. *(УНІАН)*

Напади на інкасаторів

МИКОЛАЇВ. – 12 липня озброєні грабіжники напали на авто інкасаторів „Укрпошти", які перевозили 3 млн. грн. – пенсії миколаївців. Першим пострілом вони вбили 50-річного водія Анатолія Андруху, після чого інкасатор 35-річний Сергій Пшеничний застрелив обох бандитів. Перед нападом вони вбили водія таксівки 28-річного Віктора Омельчука і заволоділи його автом. 14 липня в місті відбулося прощання з полеглими водіями. 15 липня в Дніпропетровській області вбили двох інкасаторів, які перевозили 500 тис. грн. з Кривого Рогу до міста Апостолове. Другий інкасатор з місця події зник. Підозрюваного у злочині затримано. *(Радіо „Свобода")*

Зріс дефіцит державного бюджету

КИЇВ. – Дефіцит державного бюджету України за перше півріччя зріс утричі – до 22.5 млрд. грн. проти показника у 6.7 млрд. грн. за перше півріччя 2012 року. Про це повідомила журналістів 16 липня директор Департаменту фінансової політики Міністерства фінансів України Тетяна Сисоєва. Золотовалютні резерви Національного банку України за минулий місяць зменшились на 1.4 млрд. дол. Загальний фонд бюджету виконано з дефіцитом у розмірі 20 млрд. грн., що у 9.3 раза більше від показника за аналогічний період 2012 року. *(УНІАН)*

Росія не продовжила квоти

КИЇВ. – Уряд Росії вирішив не продовжувати на поточне півріччя квоти на безмитне постачання українських труб, повідомив 16 липня Прем'єр-міністер Росії Дмитро Медведєв. У вересні 2011 року Україна, Росія, Білорусь і Казахстан підписали угоду, що реґулює обсяги безмитних постачань українських труб до країн Митного союзу. В рамках цієї угоди квота України на труби в Росію у 2011 і 2012 роках становила по 300 тис. тонн. Наприкінці грудня 2012 року сторони внесли в угоду зміни, згідно з якими квота на безмитні поставки труб до Росії для України була встановлена на період до 30 червня цього року в обсязі 120 тис. тонн. Д. Медведєв заявив на нараді з розвитку металюрґії про своє рішення не продовжувати дію квот на постачання української трубної продукції в цьому півріччі. Він підкреслив, що треба грамотно використовувати переваги Митного союзу для захисту від конкуренції чужоземних виробників. *(УНІАН)*

Не пускають до України

КИЇВ. – 15 липня Служба безпеки України (СБУ) заборонила в'їзд в Україну відомому фоторепортерові Юрієві Барабашеві. Його зняли з потягу, коли він повертався в Україну з Росії. Ю. Барабашеві заборонили в'їзд в Україну до 2018 року. Він працював у видавництві „Темпора", фотографував вуличні протести і активно критикував українську владу. 6 липня до центрального бюра СБУ у Києві прийшли громадські активісти, які тримали в руках плякати з написами „Поверніть нам Юрка!", „Міняємо Юрка на Яника!". Представник СБУ Лада Сафонова заявила їм, що відповідно до правового статусу чужоземців та осіб без громадянства СБУ зробила це „в інтересах держави". Вона сказала на зустрічі з учасниками акції протесту: „Взагалі не існує практики у світі, аби спецслужби пояснювали такі рішення". *(„Українська правда")*

АМЕРИКА І СВІТ

„За" і „проти" іміґраційної реформи

ВАШІНҐТОН. – 10 липня республіканська більшість у Палаті Представників заявила, що погоджується з демократами щодо необхідности реформування іміґраційної системи, але замість схваленого Сенатом законопроєкту про всеосяжну реформу пропонує поетапний підхід, аби уникнути помилок 1986 року. Тоді Президент Роналд Рейґан підписав закон, за яким дістали амнестію 3 млн. нелеґалів. Прихильники цього закону впевняли, що з нелеґальною іміґрацією буде покінчено, насправді закон був сприйнятий як сиґнал, що рано чи пізно нелеґали у США будуть амнестовані, а відтак їх число зросло до 11 млн. осіб. *(„Голос Америки")*

А фармери – за іміґраційну реформу

ВАШІНҐТОН. – За підрахунками Бюджетного комітету Конґресу, узаконення реформи іміґраційної системи протягом 10 років дозволить зменшити державний дефіцит на 175 млн. дол. – бо тоді нелеґальні іміґранти почнуть платити податки у скарбницю країни. На цю реформу особливо сподіваються фармери, яким тяжко обходитися без сезонних працівників. Проєкт іміґраційної реформи, підтримуваний Президентом Бараком Обамою, передбачає спрощення процедури отримання віз для сезонних робітників. Також буде видаватися більше робочих віз, а їх власники матимуть змогу в подальшому отримати статус постійного мешканця США. *(„Голос Америки")*

Китайці скуповують нерухомість у США

ПЕКІН. – Пекінська газета „China Daily" повідомила, посилаючись на „National Association of Realtors", що інвестори з Китаю за 12 місяців – від березня 2012-го до березня 2013 року – вклали в житлову нерухомість США 12.3 млрд. дол. При цьому 70 відс. покупців з Китаю воліють платити за американські будинки готівкою. Не менш популярними країнами для китайських інвесторів у нерухомість є також Канада та Австралія. Очікується, що в найближчі роки китайці, котрі інвестують у закордонну нерухомість, потратять на ці цілі 178 млрд. дол. *(„Кореспондент")*

Проти спеки – крижаний бар

НЮ-ЙОРК. – В центральній частині Мангетену, в готелі „New York Hilton Midtown", відкрито перший у місті крижаний бар – дуже доречний, як на неймовірно спекотне нинішнє літо. Він повністю зроблений з льоду – стіни, стільці, склянки, навіть світильники над головою. На створення цього прохолодного інтер'єру пішло майже 350 крижаних блоків, кожен вагою 45 кілограмів. Всередині постійна температура – мінус п'ять за Цельсієм. Звідси бар дістав і назву – „Мінус 5". *(„Голос Америки")*

Е. Сновден погрожує США

ЛОНДОН. – Журналіст англійської газети „The Guardian" Ґлен Ґрінвальд, який першим оприлюднив деякі з викрадених Едвардом Сновденом американських державних таємниць, сказав в інтерв'ю для арґентинської газети „La Nacion", що в разі опублікування всіх таємних документів офіційний Вашінґтон очікує „найгірший нічний кошмар". На думку Ґ. Ґрінвальда, „США зробили велику помилку, позбавивши Е. Сновдена свободи пересування, змушуючи його залишатися в Росії". *(„Дзеркало тижня")*

Е. Сновдена хочуть нагородити

СТОКГОЛЬМ. – Член Королівської Академії Наук Швеції Умео Стефан Свалфорс заініціював висунення колишнього контрактника Аґенції національної безпеки США Едварда Сновдена на Нобелівську нагороду миру. Вчений вважає „героїчними зусилля Е. Сновдена, прийняті на шкоду його особистому становищу", бо вони кидають світло на потаємну шпигунську діяльність США. За словами У. С. Свалфорса, „завдяки сміливості Сновдена світ став кращим і безпечнішим". Оскільки в цьогорічні списки для нагороди Е. Сновден вже не потрапить, то це може статися лише в 2014 році. *(„Дзеркало тижня")*

Святкували 250-річчя бойківської церкви

Свято біля храму Премудрости Божої Свято-Іванівської Лаври. (Фото: Марта Осадца)

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 7 липня в Музеї народної архітектури і побуту „Шевченківський гай" урочисто відзначили 250-річчя бойківського храму св. Миколая з села Кривка, який називають храмом Премудрости Божої монахів Студитського уставу Української Греко-Католицької Церкви.

Коли у 1920-их роках громада села Кривка, після побудови нової церкви, вирішила стару розібрати, мистецтвознавець і дослідник стародавнього українського мистецтва Михайло Драган переконав стриталися з її розбиранням. Завдяки його наступним клопотанням за гроші Митрополита Андрея Шептицького у 1930 році церкву було розібрано, перевезено й зібрано у Львові як церкву для потреб монастиря Отців студитів.

Вона була встановлена у тій частині Кайзервальду, де з ініціятиви Митрополита створювалася Свято-Іванівська Лавра Студитського уставу. Після встановлення та освячення у 1931 році церква св. Миколая отримала нове ім'я – храм Премудрости Божої Свято-Іванівської Лаври.

З нагоди цієї дати відслужена Архиєрейська Літургія, яку разом з Владикою Йосифом Міляном, Єпископом-помічником Київської Архиєпархії, відслужили отці-монахи-студити, а також о. Роман з Канади і о. Дієґо з Арґентини.

До присутніх також промовили ігумен Свято-успенської Унівської Лаври Теодор і о. Власій – парох храму Премудрости Божої. Літургію співом прикрасив зведений хор.

Потім Владика Йосиф посвятив пам'ятну табличку на храмі з нагоди його 250-річчя.

Усіх почастували кулешею і трав'яним чаєм. На галявині біля церкви відбулися виступи провідних науковців з збереження та охорони пам'яток архітектури, бойківські фестини, виступ муніципального чоловічого хору „Гомін".

Д. Медведєв навчав М. Азарова „правильного шляху"

СОЧІ, Росія. – 12 липня відбулася зустріч Прем'єр-міністра України Миколи Азарова з Прем'єр-міністром Росії Дмитром Медведєвим. Після переговорів Д, Медведєв в розмові з журналістами повідомив, що відверто роз'яснив Україні точку зору Москви на ситуацію з Митним союзом. Він ствердив, що в центрі обговорення були питання, пов'язані зі стратегією розвитку взаємин між Росією і Україною.

„Мова йшла про участь або неучасть України в Митному союзі і в Евразійському економічному союзі", – сказав Д. Медведєв. Він підкреслив, що в гранично відвертій формі виклав російську точку зору, яка полягає в тому, що для України єдино правильним вибором є приєднання до Митного союзу й Евразійського економічного союзу.

„Сьогодні ми витратили досить багато часу для того, щоб з'ясувати, в якому стані знаходяться наші взаємини, і констатували, що, з одного боку, вони розвиваються, існує маса добрих проєктів, за якими ми можемо і далі ці взаємини вибудовувати, а з іншого боку є невирішені проблеми ", – зауважив російський прем'єр і запевнив, що в російсько-українських економічних зв'язках „є приховані резерви, на яких прем'єри Росії та Україна домовилися сконцентруватися".

Прем'єр М. Азаров після зустрічі з Д. Медведєвим висловив задоволення її результатами, оскільки, мовляв, „вдалося просунутися по цілому ряду проблемних питань у двосторонніх взаєминах", зокрема – у питаннях енерґетичного та інноваційного співробітництва, у співпраці в авіобудуванні і космічній сферах, а також у питаннях транзиту газу, у спірних торгово-економічних питаннях.

Крім того, за словами М. Азарова, обговорювалася підготування візити Президента Росії Володимира Путіна в Україну з нагоди святкування 1025-річчя з дня Хрещення України-Русі.

Інтерфакс-Україна

Шановні дописувачі!

Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

Відкрито телефони гарячої лінії дипломатичних служб України

ВАШІНҐТОН. – Посольство України в США та Генеральні консульства України на території Сполучених Штатів з метою посилення захисту прав громадян України за кордоном відкрили телефони гарячої лінії, які працюють цілодобово. На ці телефони можна дзвонити виключно в разі загрози життю чи загибелі громадянина України.

Телефон гарячої лінії **Посольства України в США**: 001 (202) 765-4681. Межі консульської округи: округа Колюмбія, штати Алабама, Аляска, Аркенсо, Вірджінія, Делавер, Джорджія, Західня Вірджінія, Кентакі, Луїзіяна, Мериленд, Місісіпі, Мізурі, Огайо, Оклагома, Південна Каролайна, Північна Каролайна, Тенесі, Тексас та Фльорида, асоційовані держави Пуерто-Ріко та Вірґінські острови (США), держави Антиґуа і Барбуда та Тринідад і Тобаґо.

Телефон гарячої лінії **Генерального консульства України в Нью-Йорку**: 001 (917) 325-1444. Межі консульської округи: Вермонт, Конектикат, Масачусетс, Мейн, Пенсильванія, Ровд-Айленд, Ню-Гемпшир, Ню-Джерзі, Ню-Йорк.

Телефон гарячої лінії **Генерального консульства України в Чикаґо:** 001 (312) 823-2947. Межі консульської округи: Айова, Висконсин, Ілиной, Індіяна, Небраска, Канзас, Мінесота, Мишиґен, Південна Дакота та Північна Дакота.

Телефон гарячої лінії **Генерального консульства України в Сан-Франциско:** 001 (415) 690-0460. Межі консульської округи: Айдаго, Арізона, Вайомінґ, Вашінґтон, Гаваї, Монтана, Каліфорнія, Юта, Кольорадо, Невада, Ню-Мексико, Ореґон.

Числа згаданих телефонів, а також загальних телефонів, розміщено на сайті Посольства України в США: usa.mfa.gov.ua/ua та генеральних консульств в Ню-Йорку – ny.mfa.gov.ua/ua, Чикаґо – chicago.mfa.gov.ua/ua та Сан-Франциско – san-francisco.mfa.gov.ua/ua.

Посольство України в США

Підписали меморандум про хворих дітей

ТОРОНТО. – 28 червня Конґрес Українців Канади, Канадський фонд „Діти Чорнобиля" та Фонд хворих дітей („SickKids") підписали Меморандум про взаєморозуміння в лікарні для хворих дітей у Торонто та започаткували програму стипендій „Здорова дитина України".

Учасниками події були Тед Гарард – президент та генеральний директор Фонду „SickKids", д-р Джеймс Рутка – нейрохірург Фонду „SickKids", д-р Мирослава Ромач – член правління Канадського фонду „Діти Чорнобиля", Павло Ґрод – президент КУК, д-р Стен Злоткін – керівник Всесвітньої програми охорони здоров'я дітей Фонду „SickKids" і Посол України в Канаді Вадим Пристайко.

Зокрема Меморандум про взаєморозуміння окреслює умови партнерства, що передбачають співпрацю сторін у напрямку національної пропаґанди цієї ініціятиви та організацію збору фондів для підтримки цієї важливої програми.

У листопаді 2012 року фонд „SickKids" оголосив про запровадження Програми стипендій „Здорова дитина України", що стало можливим завдяки 1.05 млн. дол., подарованих Канадським фондом „Діти Чорнобиля". У 2010 році Фонд „Діти Чорнобиля" отримав спадщину Фредеріка Ткачука з Мелфорту, Саскачеван, вартістю 1 млн. дол.

Засідання відбулося в лікарні „SickKids". Д-р Дж. Рутка пояснив деталі своєї недавньої візити до України, описав деякі з проведених хірургічних операцій. Після того перейшли до підписання меморандуму.

Програма стипендій забезпечить лікарям з України можливості набувати навички в Торонто, спеціялісти з „SickKids" також відвідають Україну, щоб забезпечити нарощування потенціялу медичних центрів.

На зустрічі промовляли П. Ґрод, Посол В. Пристайко. Партнери домовилися збирати фонди від громад та окремих осіб у Канаді, які забезпечуватимуть стабільність Фонду та зроблять можливим розширення діяльности на національному рівні в Канаді.

Учасники зустрічі (зліва): Рената Роман, Вадим Пристайко, Тед Гарард, д-р Стен Злоткін, д-р Мирослава Ромач, д-р Джеймс Рутка, Павло Ґрод.

АМЕРИКА І СВІТ

Б. Обама нагородив мистців

ВАШІНҐТОН.– 10 липня у Білому Домі відбулася церемонія вручення Національної медалі мистецтв США. Нагороди з рук Президента Барака Обами отримали кінорежисер серіялу „Зоряні війни" Джордж Лукас, спортивний журналіст Френк Дефорд, оперна співачка Рене Флемінґ та фотограф Каміло Хосе Верґера. Президент подякував лавреатам за заслуги у розвитку культури і мистецтва в 2012 році, підкресливши, що ці творчі особистості „у багатьох відношеннях зробили наше життя багатшим". Нагородження Національною медалею мистецтв США має вже 29-річну історію. *(„Голос Америки")*

Нелегкі переговори з Китаєм

ВАШІНҐТОН. – 10 і 11 липня у столиці відбувалися американсько-китайські стратегічні переговори, на яких сторони досягли порозуміння щодо тіснішої співпраці з метою зменшення парникових викидів та забруднення повітря. Під час обговорення економічних проблем Віце-президент Джозеф Байден закликав Китай припинити кіберзлодійство, внаслідок якого США щороку втрачають сотні мільярдів долярів. Дж. Байден порушив також делікатну тему прав людини в Китаї. На це державний радник Ян Цзечі відповів, що Пекін готовий обговорювати тему прав людини, але „на основі рівности і взаємоповаги", а Заступник прем'єр-міністра Ван Ян сказав, що Китай не може прийняти поглядів, які підривають його політичну систему. *(„Голос Америки")*

Венесуеля протестує проти США

КАРАКАС, Венесуеля. – Виступаючи на масовому вічі 14 липня, Президент країни Ніколас Мадуро звинуватив США у „тотальному стеженні за всім світом". Н. Мадуро закликав своїх громадян до найбільшої обачности, оскільки „мова йде не про роман Джорджа Орвела, а про нинішню реальність". Н. Мадуро стверджував, нібито США вважають себе світовим урядом, тому країни Південноамериканського спільного ринку на своєму нещодавньому позачерговому засіданні засудили шпигунство з боку США як порушення міжнародних законів. *(„Дзеркало тижня")*

А. Меркель – за захист інформації

БЕРЛІН. – Канцлер Німеччнини Анґела Меркель закликала країни Европейського союзу затурбуватися системами захисту найважливішої державної інформації. Вона повідомила, що Німеччина хоче запропонувати ЕС єдине законодавство в галузі захисту даних – замість окремих законів у кожній державі. А. Меркель впевнена, що таких інтернет-велетнів, як Google і Facebook, треба законодавчо змусити розкривати способи передання інформації. *(Бі-Бі-Сі)*

Посмертний вирок у Москві

ВАШІНҐТОН. – США, Европейський союз, а також російські правозахисники вважають абсурдом оголошений у московському суді посмертний вирок юристові Сергієві Маґнітському. Речниця Державного департаменту США Джен Псакі назвала цей вирок „дискредитацією зусиль тих, хто продовжує шукати справедливости у цьому питанні". Нагадаємо, що опозиційний до російської влади С. Маґнітський помер під арештом через недбалість слідчих і лікарів. Його смерть спонукала Конґрес США прийняти так званий „список Магнітського", яким заборонено в'їзд у США усім особам в Росії, причетним до смерти юриста-опозиціонера. *(Радіо „Свобода")*

Не перепливла Ла-Маншу

ЛОНДОН. – 14 липня 34-річна британка Сюзан Тейлор померла під час благодійницького запливу через протоку Ла-Манш. Метою запливу було зібрати фонди для британських благодійних організацій, які допомагають тяжко хворим дітям. Ла-Манш у найвужчому місці має ширину 34 кілометри. Але найбільшою трудністю є низька температура води, яка навіть влітку не перевищує 17 градусів за Цельсієм. Загалом уже загинуло восьмеро осіб, котрі намагалися перепливти Ла-Манш самостійно. *(„Кореспондент")*

Фестивальне літо

12-14 липня на Союзівці відбувся сьомий Фестиваль української культури – велике триденне свято української спадщини, на яке завітали понад 2,000 гостей. Фестивалі проводить Українська Народна Фундація під патронатом Посольства України в США. На цьому святі побували українські дипломати, виступили численні мистецькі колективи і артисти з США і Канади, була гостя з України – відома співачка Віка Василевич.

Українські фестивалі в США і Канаді, інших країнах віддавна стали важливими подіями в житті закордонних українців. Деякі з цих свят налічують вже десятилітню історію. Після Другої світової війни і до проголошення Незалежности України фестивалі збирали переважно колишніх біженців та їхніх нащадків і служили збереженню національної ідентичности українства в інших країнах. При цьому місцеве населення – американці та канадці різних національностей – дізнавалися, що існує український народ, який, хоча й позбавлений загарбниками своєї держави, але зберігає державність, усі свої звичаї в країнах тимчасового поселення. На фестивалях проводилися акції протесту проти більшовицького поневолення, різних форм терору, зокрема переслідування української культури. Саме діяспора зберегла січові та повстанські пісні, які тепер повернулися в Україну.

У наш час фестивалі, які раніше сприяли згуртуванню закордонного українства, стали також засобом постійного культурного зв'язку з Україною. Приклад фестивалів на Союзівці засвідчує, що провідні артисти України вважають за честь свою участь у липневих святах пісні і танцю в реґіоні Кетскільських гір. Фестиваль на Союзівці саме тим й відрізняється від ряду інших фестивалів, що у ньому завжди беруть участь не тільки місцеві співаки і танцюристи, а й гості з України.

Фестивалі проводять також церковні громади, громадські організації і національні об'єднання. Кожен з них дає нагоду оновлення давніх родинних та приятельських зв'язків і встановлення нових дружб і знайомств. Особливо для молоді, яка шукає подружнього щастя.

Варто згадати і про фінансовий бік справи: фестивалі, як правило, відчутно поповнюють бюджети громадських організацій, даючи їм можливість далі провадити свою діяльність на користь громади і України. Фестиваль на Союзівці зокрема сприяв збереженню і розвиткові цього центру української спадщини.

Україна перебуває в складному становищі, викликаному появою при владі осіб та структур, наставлених вороже до національних цінностей, мови і культури, героїчних традицій визвольної боротьби. За таких умов закордонні фестивалі знову, як і раніше, набирають значення оберегів усього українського. Але мають відмінності. Якщо у минулому фестивалі служили переважно збереженню національного культурного доробку з надією на майбутнє, то тепер вони засвідчують потребу поширення цього доробку в молодій незалежній державі всупереч діям її недругів. Цьому сприяє поява за кордоном українців нової іміґраційної хвилі, численних гостей з України, зокрема шкільної та студентської молоді, а також небувалий розвиток засобів масової інформації, зокрема електронних, новітніх можливостей звукозапису.

Фестиваль на Союзівці не завершує сезону літніх українських фестивалів. 27-28 липня на оселі Спілки Української Молоді відбудеться 13-ий фестиваль „Лемківська ватра", 28 липня проведе свій перший фестиваль Українська католицька церква св. Володимира в Ґлен-Спеї, Ню-Йорк, у серпні на фестивалях українці святкуватимуть річницю проголошення Незалежности своєї держави. Фестивалі української культури збагатять усіх гостей енерґією і споминами аж до наступного літа!

ІСТОРІЯ

Мої земляки – визначні діячі УРДП

Олександер Панченко

По закінченні Другої світової війни на теренах Західньої Німеччини постала, з числа національно свідомих українських еміґрантів, Українська Революційно-Демократична Партія (УРДП). Засновниками її були зокрема Іван Багряний, Іван Майстренко, Григорій Костюк, Борис Левицький.

Моє рідне полтавське містечко Лохвиця стало місцем народження двох визначних діячів УРДП – Якова Гвоздецького та Сергія Євсевського. Вони були майже ровесниками.

Я. Гвоздецький, якого пізніше нещаслива доля закинула до Австралії, народився 22 жовтня 1911 року. Закінчив Інститут шляхів сполучень, спеціялізувався на будівництві залізничних мостів. У 1937 році, як і багато інших українських інженерів, був репресований сталінським режимом.

Під час війни опинився в таборах Ді-Пі в Німеччині, де й став активістом УРДП. До Австралії він приїхав лише у вересні 1950 року, був одружений, ще з Німеччини, з Марією Елман, мав дітей – Петра, Соню, Катерину.

Наш земляк був активним в українському культурно-громадському, політичному й церковному житті, очолював Крайову Управу Леґіону Симона Петлюри, два роки був головою Крайової Управи УРДП, видавав квартальник „Український демократ", провадив українську школу, був секретарем Комітету оборони прав людини. Помер наш земляк-лохвичанин Я. Гвоздецький 22 грудня 1985 року у Мельборні, Австралія.

Дещо іншою була доля С. Євсевського, який народився у Лохвиці 6 жовтня 1914 року. Родина Євсевських спочатку мешкала у Борисполі під Києвом, де народився у 1899 році Федір, брат Сергія, відомий український композитор, дириґент і педагог, який за деякий час по закінченні консерваторії у Санкт-Петербурзі (1914), був дириґентом театру (1918-1919) у сусідніх з Лохвицею Ромнах.

Від початку 1920-их років Ф. Євсевський замешкав у Парижі, де організував струнний квартет „Сучасні менестрелі", на чужині став автором опери „Весняна казка" (лібретто Олександра Олеся), як також багатьох п'єс для скрипки, віолончелі, романсів на слова Тараса Шевченка. Помер Ф. Євсевський у Парижі 1969 року.

С. Євсевський закінчив Київський Політехнічний інститут. Під час війни перебував у Ді-Пі таборі в Ділінґемі. Опісля еміґрував до США, оселившись у Філядельфії. Брав активну участь у громадсько-політичному та церковному житті української громади, дописував до різних видань, був представником газети „Українські вісті" (органу УРДП), журналу „Нові дні", а від 1975 року став скарбником та секретарем Фундації ім. Івана Багряного.

Помер С. Євсевський 15 травня 1988 року у Філядельфії, тлінні останки нашого земляка знайшли останній спочинок на православному цвинтарі св. Андрія Первозваного у Савт-Бавнд-Бруку (Ню Джерзі).

Олександер Панченко – адвокат, доктор права, місто Лохвиця, Полтавська область

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 — **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 — **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda".
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністрація / Оголошення
Володимир Гончарик — ☎ (973) 292-9800 x 3040, **Fax** (973) 644-9510, **E-mail** adukr@optonline.net

Передплата
Володимир Гончарик — ☎ (973) 292-9800 x 3042, **E-mail** subscription@svoboda-news.com

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

УВУ – неоцінений скарб

Вже понад 90 років минуло від заснування Українського Вільного Університету (УВУ), який став неоціненним доробком не тільки української діяспори, але й непересічним скарбом нашої нації. Він зумів поєднати сили діяспори та незалежної України так, як, мабуть, жодна інша інстанція цього не зуміла б. Сьогодні провід університету – в руках науковців з України та діяспори. Студенти, переважно, теж з України – з Львівської, Тернопільської, Івано-Франківської областей, Донецька, Луганська, Чернівців, Криму. Всі розмовляють бездоганною українською мовою та виявляють глибоке зацікавлення українїстикою, філософією, історією та економікою. Оскільки УВУ займається маґістерськими та докторськими дипломами, студенти УВУ надзвичайно ерудовані. УВУ також надає можливості вивчати англійську та німецьку мови, плянує повернути педагогічні курси для учителів українїстики.

УВУ діє у престижній частині Мюнхену. Уряд Баварії надає наукові та освітні кредити, як і дипломи, абітурієнтам УВУ. Щоб здобути маґістерський ступінь на одному з трьох факультетів УВУ, потрібно півтора року навчання з даного предмету. Подібно і з докторськими студіями, які завершуються захистом дисертації.

УВУ займається також видавничою діяльністю. В даний час готуються конференція та видання її матеріялів з нагоди 200-річчя народження Тараса Шевченка, також готується збірка творів Лесі Українки українською та німецькою мовами. У приміщенні УВУ відбуваються також різні наукові та культурні заходи. Тут є архів понад 90-літньої діяльности, а також і бібліотека українських і чужомовних книжок з українською тематики. Розпочато електронне упорядкування літератури та документації.

УВУ вважається осередком українїстики у центрі Західньої Европи. Це віконце для науковців з України, які прагнуть вийти на вищі студії у західньому світі. УВУ надає такі можливості. Це місце зібрання усіх, зацікавлених українською наукою.

Фінансується УВУ з оплати за навчання самих студентів, а також з двох основних „залізних фондів", тобто інвестицій фонду при Товаристві приятелів УВУ, оформленого з різниці перепродажу попереднього приміщення УВУ та купівлі нового, що становить приблизно 4.5 млн. евро, та з Фундації УВУ у США з активом понад 3 млн. дол. Одначе, ці джерела спроможні дати тільки основу фінансування УВУ. Потреби розвитку української науки у сьогоднішньому світі вимагають далеко більших витрат. Українська наука потребує меценатів.

Це добре розуміли попередні покоління, які, в основному, влаштували базу сьогоднішнього основного капіталу УВУ. Ці покоління також намагались влаштувати українські центри в неукраїнських західних університетах. УВУ поза Україною – це єдиний український науковий центр, який перебуває і залишиться в українських руках. Сьогодні не стоїть питання його збереження, бо він має основу фінансового та професійного забезпечення. Проте необхідно забезпечити розвиток УВУ як для України, так і для української діяспори.

Все залежить від двох головних джерел фінансування, зокрема від благодійних людей, які розуміють, що розвиток нації, яку нищили фізично і духовно століттями, вимагає інвестицій для підготування її високоосвічених провідників. Не будьмо байдужими!

Аскольд Лозинський,
голова Фундації УВУ в США
Ню-Йорк

Треба повернутись до перейменування вулиць

З 1990-их років у Львові почалося перейменування вулиць, деякі з них дістали назви національних героїв, українських письменників та вчених. Але, на жаль, залишилося сотні вулиць, назви яких зберігають спадок тоталітарної системи або взагалі ні про що не говорять. Наприклад, Курильська, Моторна, Пропелерна, Пілотів, Планерна, Таращанська, Рубінова, Вилітна, Інструментальна та інші.

На жаль, при тому перейменуванні навіть найменша вуличка не одержала ім'я Отамана Татуєскула, який на бронепоїзді героїчно бився за український Львів, за мій Сихів, Пересенківку та довколишні околиці. Герой поліг, атакуючи польські батареї, що били по Сихову в січні 1919 року.

Ціною власного життя січовий стрілець Карло Бельке, єврей за національністю, врятував понад 10 поранених стрільців, що впали в бою на вулиці Коперника, а до того він разом з товаришами-українцями героїчно захищав будинок Головної пошти. Нема вулиці його імені.

Лише 45 вояків виділив на допомогу галичанам Гетьман Павло Скоропадський. Цей загін очолив Отаман Андрій Долуд і носив він ім'я Івана Ґонти. Наддніпрянці разом з галичанами мужньо захищали станцію Підзамче, вулиці Під дубом, Збоїща, Клепарів, захопили вулицю Замартинівську. У цих боях отаман був поранений. Вилікувавшись, він і надалі воював в лавах Української Галицької Армії. Чи не міг би один з шести Топольних провулків на Замартинівській вулиці носити ім'я Отамана А. Долуда?

Чи є доцільним сьогодні зберігати назви вулиці ім. письменника Юрія Смолича, який був носієм комуністичної ідеології і різко, з вульґарних совєтських позицій, виступав проти Івана Дзюби та його книги „Інтернаціоналізм чи русифікація?". Можна б її перейменувати, надавши ім'я повстанського поета Мирослава Кушніра – „Луня", що 23-річним поліг від куль енкаведистів на околиці села Дібча у 1945 році.

Ще зберігається імперський дух Росії у назві вулиці Очаківської, що названа на честь „часів Очаковських й завойювання Криму". Чому б цю вулицю не назвати іменем героя УПА лікаря Самуеля Неймана, великого ерудита, друга Олекси Гасина? Д-р С. Нейман геройськи поліг в бою з енкаведистами в Чорному лісі в 1945 році.

Чекають своїх справжніх героїв вулиці: Осикова, Тростинна, шість Заозерних провулків, Творча, Космічна, Земельна, Бузинова, Табірна (попахує ГУЛаґом), Ожинова, Насипна та десятки інших.

Назви вулиць теж виховують. Тому вони повинні нести імена синів і дочок України, а не її ворогів.

Ігор Федик,
Львів

За що ми маємо вибачатись?

Холмщина – це батьківщина моєї родини, складова частина історичної Волині. Панувати над цією частиною нашої землі хотіли поляки, мадяри, австрійці, литовці, москалі. Сталін віддав Польщі чотири великі області української землі: Холмщину, Підляшшя, Надсяння та Лемківщину. Тепер радять примиритися з цим, бо, мовляв, Волинь – це була колись польська земля. Не знаю, за що маємо вибачатися? Чи за те, що у 1921-1939 роках Польща нищила Православну Церкву, перебробляла церкви на костели, зачиняла парафії, не допускала українців до гімназій, університетів?

Це пережили мої рідні в містечку Тишівці та по всій Холмщині. Ще не було війни, а на Холмщині та Підляшші було повалено 185 церков, багато перероблено на костели, православних дітей без відома батьків вели до костелів та перехрещували у католиків. В'язниці були заповнені молодими українцями, поляки побудували також концентраційний табір Березу Картузьку біля Берестя. „Просвіта", Пласт, „Рідна хата" були заборонені.

Під час німецької окупації німцям було потрібно, щоб поляки та українці між собою билися. Польська поліція на Волині знала про всіх патріотів, про свідомі села, тож приводила німецькі частини у волинські села, щоб арештовувати та вбивати свідомих українців. Крім того, комуністичні партизани нападали на польські колонії. Створилася „Поліська Січ", а потім Українська Повстанська Армія, які боронили свої права на своїй землі. Польща депортувала українське населення до СРСР, а 1947 року провела акцію „Вісла". Це для Польщі – найбільша ганьба, яку ніколи історія не виправдає.

З моєї родини 10 осіб було забито в Тишівці. В Сагрині згоріло багато людей, коли на них напали 10 березня під час Шевченківських святкувань і запальними кулями стріляли у солом'яні стріхи, щоб все горіло. З моєї родини згоріло сім осіб.

Я – живий свідок тих жахливих часів. За що ми маємо вибачатись? Польща має великий гріх за всі злочини від 1921 року по вересень 1947 року.

Любов Василів-Базюк,
Торонто

Огляд пошти: докори і сум з політичного лиха

Майже на кожне число „Свободи" відгукується цікавими коментарями Юрій Кравчук з Вільмінґтону, Делавер. Він зокрема вважає, що Президент України Віктор Янукович нічого не вирішує, доки не порадиться з Президентом Росії Володимиром Путіним. „Пора нашим гречкосіям прокинутися з сну і показати, що вони – з козацького роду", – пише він. В іншому листі Ю. Кравчук дивується, що в Україні люди виходять на демонстрації з різними прапорами, але серед них українського національного прапора не видно. Ще один лист Ю. Кравчук присвятив обороні української мови від її недругів, котрі зневажають вимоги Конституції України щодо державної мови.

Михайло Феш з Тусану, Арізона, у листі жалкує, що в Україні не скористалися нагодою усунути від влади Віктора Ющенка і докоряє його дружині Катерині за те, що вона не вплинула на свого чоловіка, котрий „обставився прихованими зрадниками, замість добору свідомих патріотів-жовтяків". М. Феш був на зустрічі з нею в Арізоні, де вона ставилася до України з великою повагою.

В іншому листі М. Феш нагадав про свій лист, опублікований у „Свободі" в 2006 році, у якому він критикував „п'яту колону" Росії в Україні.

До свого листа з 2003 року повернувся д-р Богдан Боднарук з Чикаґо. Його лист тоді мав назву „Чому Україна має перепрошувати Польщу за події на Волині?". Б. Боднарук пише: „Ситуація за 10 років не змінилася. Змінилися Кучма на Януковича, новий президент в Польщі, а Путін залишився той самий".

Софія Кусень з Філядельфії надіслала копію статті „Рани не заживають" з бережанської газети, у якій розповідається про вивезення до Сибіру в 1951 році мешканців тернопільських сіл Олесиного, Краснопущі, Кривого, зокрема родини Дякових, про їхні страждання на лісоповалі в тайзі.

Ельвіра Підперигора з Елкінс-Парку в Пенсильванії розповіла у своєму листі про Карелію в Росії, мешканців якої більшовики вивезли до Сибіру. У чужій землі усі вони зберегли батьківську мову і з нею повернулися в рідні краї після розпаду СРСР. „А велика Україна голод витерпіла, а російської мови не може досі кинути", – пише авторка листа до редакції.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Проща святими місцями в Огайо

Марія Щерб'юк

ЧИКАҐО. – 22 червня, опівночі, біля Українського культурного осередку української католицької парафії свв. Володимира і Ольги зібралися прочани на прощу, яку організували група „Матері в молитві", молодіжні молитовні групи, Марійські дружини. Парох парафії свв. Володимира і Ольги о. Олег Кривокульський благословив прочан та їхню подорож в Огайо.

Багато людей з Чикаґо, з Ню-Йорку, Пенсильванії, Ню-Джерзі, Конектикату та інших куточків Америки зустрілися на півострові Марблгед, що на озері Ірі, в католицькій церкві св. Марії. В церкві св. Марії Службу Божу очолив о. Омелян з Ню-Йорку. На березі озера пообідали і вирушили в далеку дорогу до Віндзору, до найбільшої в Америці статуї Богородиці, де провели довгу молитву Вервиці. Перед статуєю є велике розп'яття Ісуса Христа. Неподалік каплична, а у ній – Вертеп, перед яким кожен присутній став на коліна у молитві.

Коли приїхали до Парми, Огайо, до собору Покрови Пресвятої Богородиці, о. Михайло Дроздовський вже служив вечірню. Долучилася до молитви вся прочанська група з 100 осіб.

Вечерю для гостей приготували жінки з парафії на чолі з добродійкою Тетяною Дроздовською. Розважальну музичну частину виконав Роман Сидорук з Чикаґо.

У святкові дні Зіслання св. Духу не обминули прочани церковці св. Духа в Акроні, Огайо, де вже чекав обід, приготовлений парафіянами. Познайомилися з о. Всеволодом Шевчуком, з добродійкою Галиною, їхнім синочком Юрчиком, в церковному кіоску придбали образочки та українські сувеніри.

Прочани біля розп'яття Ісуса Христа у Віндзорі, Огайо.

Недалеко від церкви св. Духа є копія каплиці Пресвятої Богородиці Люрдівської. Прочанська подорож молитовно закінчилася у цій каплиці.

Президент СКУ зустрівся з громадами Монреалю, Ванкуверу

МОНРЕАЛЬ, Квебек. – 18 червня президент Світового Конґресу Українців (СКУ) Євген Чолій виступив з промовою на громадській зустрічі у Домі української молоді в Монреалі, Квебек.

Він привернув увагу до важливості євроінтеґрації України для подальшого захисту її незалежности, демократизації та добробуту, розповів про підготування до X Світового Конґресу Українців, що відбудеться 20-22 серпня у Львові.

22 червня Є. Чолій виступив перед громадою в Українському католицькому центрі у Ванкувері, Британійська Колюмбія, де закликав українську громаду взяти участь у майбутньому львівському конґресі українців.

Під час зустрічі у Монреалі (зліва): Євген Чолій, Богданна Клецор-Гаврилюк та Зоряна Лугова.

Шановні дописувачі!

Просимо до надісланих електронною поштою до редакції статтей та вісток додавати Ваші ім'я та прізвище, адресу, число телефону, службову чи громадську посаду.

Редакція

У Пармі співав гурт з Донецька

Люба Микитюк

ПАРМА, Огайо. – Громада Першої української баптистської церкви 22 червня зустрічала гостей з Донецька – християнський гурт „Ковчег", який приїхав з програмою співів, підготовленою спеціяльно для американських церков.

Пастор Віктор Пилипчук представив хор і розповів про його діяльність. 30 років тому представники чотирьох церков Донецька і околиць утворили цей гурт з шести співаків-музикантів. Кожен з них володіє музичними інструментами.

Керівник гурту – Анатолій Берестовий. Разом з ним співали Олександер Марченко, Генадій Архипов, Роман Пивошенко, Сергій Курдюков, Павло Вельчук. Репертуар гурту постійно оновлюється, адже він має у своєму складі композитора – Р. Пивошенка.

Гурт вже виступав у Києві, Львові, Харкові, Одесі, інших містах. Слухачі мали велике задоволення від цього концерту.

Літня школа відбулася в Пармі

о. Іван Наконечний

ПАРМА, Огайо. – 19-та щорічна літня церковна школа при українському православному Катедральному соборі св. князя Володимира відбулася 17-21 червня. 35 дітей брало участь у навчанні релігії, малювання і ремесла, музики.

Також діти дізналися про Голодомор-геноцид 1932-1933 років в Україні, коли відвідали пам'ятник жертвам Голодомору на території собору.

Учні і вчителі літньої церковної школи. (Фото: Дорін Джоґан)

Управу Українського Музею в Ню-Йорку очолила проф. Рената Голод

Микола Галів

НЮ-ЙОРК. – 23 червня Український Музей провів, згідно зі статутом, свої щорічні Загальні збори, які відкрив коротким вступним словом голова Управи музею Микола Дармохвал. Головою президії зборів було обрано Марію Томоруґ, а секретарем – Мотрю Мілянич.

М. Дармохвал, висловивши щиру подяку членам Управи, працівникам і добровольцям Українського Музею за співпрацю, розповів про діяльність музейних комітетів плянування виставок, фінансового, членства, збірок фондів, імпрезового й інших. Він звернув увагу на той сумний факт, що все помітніше відходить у Божі засвіти українська жертвенна ґенерація, на плечах якої виростав і тримається Український Музей. А завдання полягає в тому, щоб ця авторитетна культурна українська установа залишалася на такому ж високому рівні, на якому була заснована.

Сьогодні музей готується до великої імпрези – відзначення 200-річчя від народження Тараса Шевченка. Для цього вже заплянoвано виставку мистецької творчости геніяльного поета.

Директор музею Марійка Шуст у своєму докладному звіті розповіла про працю установи за звітний період. Музей активно популяризував багатогранну українську культуру, влаштовуючи виставки мистецької творчости, вишивок, писанок, народного одягу, ткацьких виробів, весільних строїв, декоративно-прикладного мистецтва. М. Шуст згадала зокрема цікаву виставку акварель визначного українського художника ще з радянських часів Бориса Косарева, багату виставку килимів, виставку модерного мистецтва Ілони Сочинської. В даний час успішно діє виставка прикладного мистецтва, на якій представлені твори мистців з України, США і Канади. Про всі ці виставки були прихильні відгуки в українській пресі.

Рената Голод

З нагоди Різдва Христового і Великодня музей улаштовує ярмарки-продажі ялинкових прикрас, печива, писанок, як також вечорі Валентина, презентації видань українських пиьменників, ярмарок кінофільмів українських кіноматографістів.

Адміністративний директор музею Дарія Байко, яка провадить касову книгу, зберігає банкову документацію і дбає про справність самого будинку, підкреслила у своєму виступі, що в основному праця музею спирається на щедрих пожертвах української громади, якій належить найщиріша подяка.

Скарбник Зоряна Гафткович подала загальний фінансовий стан музею, інформацію про все нижчі доходи і все більші витрати. В останньому часі фінансовий стан музею зміцнено одержанням спадком Бориса Галагана. Гроші музею зберігаються на рахунку Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч“ у Ню-Йорку, яка, до речі, є одним з найщедріших жертводавців музею, а також в інших фінансових компаніях.

За голову Контрольної комісії Романа Соробея звіт склав Ігор Гайда. Комісія ствердила, що вся фінансова документація знаходиться у взірцевому порядку, і висловила пропозицію уділити Управі абсолюторію, яку учасники зборів прийняли оплесками.

Висновок Верифікаційної комісії (Микола Галів, Мотря Кузич і Ярослава Рубель): прийняти протокол з попередніх Загальних зборів, який точно віддзеркалює перебіг нарад, без змін.

Голова Статутової комісії Ірина Куровицька запропонувала до прийняття опрацьований комісією статут. До справи статуту подавав вияснення юрист Адріян Гарасим’як. Статут прийнято одноголосно.

Голова Номінаційної комісії Марко Бах, (члени – Софія Геврик, Христина Карпевич, Аніса Савицька й Орест Темницький), повідомив, що Управа Українського Музею складається з 25 членів: 13 членів – від Союзу Українок, а 12 – від громади. Згідно з статутом, членів управи від громади пропонує Номінаційна комісія, і обираються вони на три роки, а членів Управи від Союзу Українок делеґує СУА. Голову Управи і Контрольну комісію музею переобирається щороку.

На голову Українського Музею М. Бах запропонував мистецтвознавця-архітектора, професора Пенсильванського Університету Ренату Голод.

Залишаються в Управі на чергову каденцію Марко Бах, Орест Ґлют і Микола Галів, новообрані члени Управи – Христина Бонакорасу і відома журналістка Христя Фріленд. Контрольну комісію обрано у складі: Лідія Зайнінґер – голова, Рената Заяць, Ігор Зварич, Олесь Лабунька і Богдан Савицький – члени.

Попередній голова Управи М. Дармохвал вручив Олі Гнатейко Грамоту почесного члена Українського Музею, подякував їй і побажав кріпкого здоров’я і дальших успіхів у праці, а директор музею М. Шуст вручила їй букет квітів.

Перший заступник голови Управи Марíянна Заяць висловила теплі слова подяки і признання М. Дармохвалові за його віддану працю для музею і вручила йому букет квітів.

Голова зборів М. Томоруґ попросила до слова новообрану голову Управи Р. Голод, яка висловила щиру подяку за виявлене їй довір’я і пообіцяла, що докладе усіх можливих зусиль в ім’я успішної діяльности Українського Музею.

Пластовий новацький табір – на Донбасі

Таборовики на приватному летовищі у селі Валер'янівка. (Фото: Тетяна Переверзєва)

о. Олександер Воловенко

ДОНЕЦЬК. – Окружний новацький табір Донецької округи „Земля велетнів-2013" відбувся 22 червня-2 липня у Велико-Анадольському лісі, на пластовій оселі ім. Івана Крамарчука (село Зелений Гай). На таборі були 22 новаки з станиць Донецька, Авдіївки, Краматорська, Маріюполя та Старобешівського району.

Табір проводиться вже шість років поспіль. Його організували члени 26-го куреня Уладу пластових сеньйорів (УПС) „Княгині" та 1-го куреня УПС ім. Тисовських, які очолили команду братчиків, сестричок і підсестричок з числа старшого юнацтва.

За леґенду табору був узятий твір відомого християнського письменника Клайва Люїса „Хроніки Нарнії". Книгу читали під час таборування, подивилися екранізацію цього твору в українському перекладі.

Веселі естафети і долання смуги перешкод, яку долали всі виховники, включно з коменданткою табору Тетяною Переверзєвою, основи страйкболу і міждеревна переправа у лісі перемежалися з інтелектуальними вправами і цікавими майстер-ками.

Несподіваною для новаків стала інсценізація Різдва серед літньої спеки, бо у Нарнії Різдво ніколи не наступало. Всім запам'яталися історична ватра, де на гутірках йшла мова про українське козацтво, мандрівка українськими ланами, відвідини місцевого летовища, годування на озері лебединої родини.

Кульмінацією табору стала поява лева Аслана-царя Нарнії, оживленого у самодіяльному театрі, який подарував кожному учасникові табору книгу „Хроніки Нарнії" українською мовою.

Таборовики подякували Т. Переверзєвій за її педагогічний хист, та інтендантці Юлії Хавіковій – за смачне харчування.

Фестиваль „Трипільські зорі" – на березі Дніпра

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – Фестиваль „Трипільські зорі" вже вшосте відбувся в Долині троянд, на березі Дніпра. Історія фестивалю почалася у 2008 році, коли студентки Інна Шемет та Ольга Омельчук відвідали фестиваль „Шешори" в Івано-Франківській області. Побачивши святкове дійство, вирішили щось подібне організувати у Черкасах. Відвідувачам першого фестивалю у 2008 році організатори запропонували лише один день свята.

Гостей на цьогорічному фестивалі 29-30 червня розважали черкаські гурти „Time for Action", „Спів братів", „Буднітай", „Ефект метелика", а також „AtmAsfera" зі Львова, „BandurBand" з Харкова, білоруський колектив „PAWA" з Мінська, „Ренесанс" з Ірпіня та „КораЛЛі" з Івано-Франківська, ряд інших.

Юнаків привабило козацьке бойове мистецтво. (Фото: Олександер Костирко)

Ярослав Дримба грав на дримбі.

Долина троянд перетворилася на справжню „етнодолину" – вдень можна було відвідати ярмарок, навчитися грі на сопілці чи дримбі, поїздити верхи на конях, а увечорі посмакувати вегетаріянськими стравами, слухати українську музику, милуватися фаєрверком, взяти участь у змаганнях з бойового мистецтва.

Ярослав Дримба з Чернівців та його друзі зі Львова і Хмельницького щоразу привозять на фестиваль речі власного виробництва, ночують на березі Дніпра, навчають грати на дримбі.

Відома майстриня-соломкарка Ніла Салаутіна з Умані теж не вперше відвідує ярмарок з своїми виробами з соломи, а поряд з нею розмістився ще один гість з Умані – Костянтин Семиліт з глиняними виробами.

Незважаючи на складнощі з фінансуванням (влада утричі скоротила заплановане фінансування), „Трипільські зорі" сяяли барвами українського етносу, співали ніжністю української душі, вражали багатогранністю трипільської культури.

Пригадали давні традиції

Олександер Костирко

ЧЕРКАСИ. – У ніч з 6 на 7 липня у парку 30-річчя Перемоги відбулося свято „На Івана, на Купала завітайте!". Міська рада запросила черкасців відзначити свято давніх традицій, загадкових обрядів та єднання з природою.

Розпочав свято родинний еко-проєкт „Зелені свята", у програмі якого були концертні виступи, веселі конкурси, акція „Подарунки за сміття", під час котрої збирали відпрацьовані акумулятори та батарейки. У програмі „Купальські вечорниці" виступили професійні та аматорські колективи міста „Будністай", „Анфас", „Орфей", театр вогню „Сварожичі".

Спалили Марену. Дівчата плели і кидали на воду вінки з папірцями, на яких було написане ім'я та адреса дівчини. Щоб судженому легше було шукати! Юнаки стрибали через купальський вогонь, показуючи дівчатам свою спритність.

Під час свята „На Івана, на Купала завітайте!". (Фото: Олександер Костирко)

MAIN OFFICE
215 SECOND AVENUE, NEW YORK, N.Y. 10003
Tel.: (212) 533-2980 • Fax:(212)995-5204 • Toll Free: (866) 859-5848
Mailing Address: P.O. BOX 160, COOPER STATION, NEW YORK, NY 10276

Ukrainian National Federal Credit Union is hiring for the following position;

COMPLIANCE OFFICER

This position will develop, administer and monitor programs for compliance with laws, regulations and rules governing operations and product offerings. This individual will be responsible for informing and training appropriate personnel, Senior Management Team and the Board of Directors of all compliance responsibilities. Ensure Senior Management and Board of Directors are continuously informed of all aspects of the Credit Union's compliance activities, including an evaluation of its relative risk exposure related to compliance. This individual will also serve as Credit Union's BSA Officer.

Responsibilities include but will not be limited to:

Compliance Program Administration -Testing policies and procedures for adherence to NCUA rules and regulations.

Compliance Review and Audit - Working closely with both the internal and external auditors and providing documentation as requested.

BSA Officer and Program Administration - Ensure Bank Secrecy Act adherence of Credit Union rules, regulations and transactions.

Compliance Communication and Testing - Work closely with upper management to provide information as requested. Serve as a liaison for branch employees.

Desired Qualifications: Bachelor's degree in Accounting, Finance, Business Management, or a related field. Two years experience in a financial institution's Compliance division. NCCO Designation a plus. Knowledge of Ukrainian language a plus.

Please send all resumes to: **info@ukrnatfcu.org** with subject as "Compliance Officer Position".

MAIN OFFICE
215 SECOND AVENUE, NEW YORK, N.Y. 10003
Tel.: (212) 533-2980 • Fax:(212)995-5204 • Toll Free: (866) 859-5848
Mailing Address: P.O. BOX 160, COOPER STATION, NEW YORK, NY 10276

Ukrainian National Federal Credit Union is hiring for the following position;

Commercial/Residential Underwriter

The underwriter will work with the Loan Manager in preparing the applications for the loan committee's review and approval.

Desired qualifications: A Bachelors degree in Finance or Business Management. This position requires a minimum of 3 years experience in commercial/residential underwriting. The applicant must be proficient in Ukrainian, English; knowledge of Russian Language is a plus.

Please send all resumes to: info@ukrnatfcu.org with subject as **"Commercial/Residential underwriter"**

BRANCH OFFICES
35 Main St., So. Bound Brook, N.J. 08880 • Tel.: (732) 469-9085 • Fax: (732) 469-9165
Mailing Address: P.O. Box 375, So. Bound Brook, N.J. 08880
691 Roosevelt Ave., Carteret, N.J. 07008 • Tel.: (732) 802-0480 • Fax: (732) 802-0484
Mailing Address: P.O. Box 698, Carteret, N.J. 07008
1678 East 17th St., Brooklyn, N.Y. 11229 • Tel.: (718) 376-5057 • Fax:(718)376-5670 •
Toll Free: (866) 857-2464

Це найкраще місце для збереження ваших ощадностей!

Інтернет: **www.sumafcu.org**

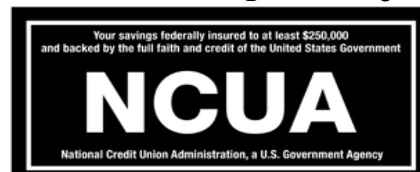
Головне Бюро
125 Corporate Blvd
Yonkers, New York 10701
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-220-4090
1-888-644-SUMA
E-mail: memberservice@sumafcu.org

Філія в Йонкерсі
301 Palisade Ave
Yonkers, NY 10703
Tel: 914-220-4900
Fax: 914-965-1936
E-mail: palisade@sumafcu.org

Філія в Спрінґ Валі
16 Twin Ave
Spring Valley, NY 10977
Tel: 845-356-0087
Fax: 845-356-5335
E-mail: springvalley@sumafcu.org

Філія в Стамфорді
39 Clovelly Road
Stamford, CT 06902
Tel: 203-969-0498
Fax: 203-316-8246
E-mail: stamford@sumafcu.org

Філія в Нью-Гейвен
555 George St.
New Haven, CT 06511
Tel: 203-785-8805
Fax: 203-785-8677
E-mail: newhaven@sumafcu.org

Настало літо! Не пропустіть!
Ще не запізно інвестувати у нерухомість!

Ціни на нерухомість поки-що низькі. І наші відсотки також! Криза минає. Купуйте нерухомість тепер, бо коли ціни зростуть, заробите на різниці!

При 20% першому внеску
(Для вперше купуючих житло перший внесок становить 10%):

Незмінні ставки: на 10 років – **2.75%**;
15 років – **3.00%**; 30 років – **4.00%**

Плаваючі ставки: на 30 років з періодом 3 роки – **2.50%**;
5 років – **2.75%**; 7 років – **3.25%**

Закінчився Всеукраїнський конкурс „Врятувати від забуття"

Олександер Вівчарик

КИЇВ. – Учень школи з міста Сміли на Черкащині Владислав Рак став переможцем Всеукраїнського конкурсу мультимедійних проєктів „Врятувати від забуття", у якому було понад 300 учасників.

У фінал вийшли шість фільмів. Перше місце присуджено В. Ракові за фільм „Духовна скарбниця села Куцівка". Він отримав грошову нагороду 3,500 грн. та путівку на дві особи до Трускавця. Друге місце посів гурток „Юний журналіст" Кременецького обласного гуманітарно-педагогічного інституту ім. Тараса Шевченка за фільм „Зерна правди Марії Адамович". На третьому місці – школярка Юлія Школа з фільмом „Філарет. Шлях до віри та єдности".

Піс час нагородження переможців конкурсу. (Фото: Олександер Вівчарик)

Престижний конкурс уже вчетверте організував Міжнародний благодійний фонд національної пам'яті України (керівник Ігор Юхновський) у співпраці з столичним Будинком учителя, де 22 січня відбулася презентація робіт переможців, Комітетом Верховної Ради України з питань науки і освіти, Інститутом історії Національної Академії Наук України. Його метою є збереження для майбутнього вражень та спогадів очевидців історії. Кожен учасник конкурсу мав висловити свій погляд на історію України через власну родинну історію.

Історія В. Рака – це враження від поїздки з родиною до Куцівки, на батьківщину видатного поета Тодося Осьмачки, який народився 16 травня 1895 року на хуторі Рада біля Куцівки. Свого часу на відновлення церкви в рідному селі письменник пожертвував 35 тис. дол. , проте доля тих грошей достеменно невідома. У 1953 році керівництво місцевого колгоспу ім. Сталіна закрило церкву та перетворило її на склад для зерна, а в підвальних приміщеннях зберігало отруйні хемікалії. Пробували зняти хрест, тягли його вантажівкою, але тільки зігнули. Зняли той хрест тільки в 1990 році, коли почали ремонт даху.

Відродив храм священик Василь Шарко, який у 2002 році приїхав до Куцівки з Львівщини. Власне про нього В. Рак і створив фільм.

„У тиші вогкій, весняній, урочій світилося з церков посеред ночі", – писав у поемі „Поет" Т. Осьмачка. Куцівська церква світила поетові все життя. Вона запалила і серце В. Рака. Він передає той вогонь іншим. Такою і є естафета пам'яті поколінь.

Скорботні урочистості в Пикуличах

Марта Осадца

ПЕРЕМИШЛЬ, Польща. – 30 червня багато людей з Польщі і України зібралося у Перемишлі, щоб вшанувати пам'ять воїнів армії Української Народної Республіки. Вранці у Катедральному соборі св. Івана Хрестителя Української Греко-Католицької Церкви парох о. митрат Євген Попович очолив Літургію.

Після Літургії вирушив похід вулицями Перемишля до могили в Пикуличах. Ходу очолила оркестра Львівського державного університету безпеки життєдіяльности. Участь у ході взяли вихідці з колишніх українських земель, що належать Польщі, члени товариства „Надсяння", представники української діяспори в Польщі та представники влади з Львівщини.

Панахиду за воїнів у Пикуличах служив о. Є. Попович, супроводжував її катедральний хор під орудою Ярослава Вуйціка. Після спільної молитви представники різних громадських організацій поклали вінки до могили вояків. На закінчення відбулося скорботне віче.

1918 року на території колишніх австрійських казарм польська влада влаштувала табір для полонених вояків Української Галицької Армії та інтернованих українців. У 1920-1921 роках він став місцем інтернування вояків армії Української Народної Республіки, переважно 1-ої Запорізької дивізії. Наприкінці 1919 року у таборі перебувало 2,978 полонених та інтернованих. Після масових епідемій дизентерії та тифу в таборі у 1919-1921 роках померло 2,000 українців.

Скорботні урочистості на Українському військовому цвинтарі в Пикуличах. (Фото: о. Богдан Степан)

Під час панування комуністичного режиму у Польщі територію цвинтаря перетворили на сміттєзвалище, а 1960 року знищили металевий хрест. Відновила цвинтар у 1990 році українська громада Перемишля. Встановлено копію знищеного металевого хреста. Тоді ж відновилася традиція походів української громади від катедрального собору до військового цвинтаря у Пикуличах.

Японці подарували картину Давида Бурлюка

Олександер Капітоненко

СУМИ. – 14 червня японські меценати Акіра Судзукі та Хаясі Тосінорі подарували містові картину Давида Бурлюка „Пейзаж на морському узбережжі", написану 1921 року в Токіо, де проживав Д. Бурлюк на шляху до еміґрації в США.

Дослідник творчости мистця А. Судзукі придбав картину в одній з антикварних крамниць Токіо, провів експертизу полотна і реставрацію, яка обійшлася в 3,000 дол. Картину показували протягом року в Посольстві України.

Гості прибули до міста на запрошення Сумської торгово-промислової палати, Фонду ім. Давида Бурлюка і громадської організації „Сумщина-світ". На урочистостях з нагоди передання полотна були присутні керівники області, журналісти, шанувальники творчости художника.

Голова обласної ради Генадій Михайленко подарував японським гостям фотоальбом „Перлини Сумщини".

Олександер Капітоненко – голова Фундації ім. Давида Бурлюка в Сумах.

Японські меценати Акіра Судзукі та Хаясі Тосінорі біля картини Давида Бурлюка „Пейзаж на морському узбережжі".

Волонтер Корпусу миру США вчить українців

Юлія Головчин

ДОЛИНА, Івано-Франківська область. – У містечку з появою американки Роберти Ілейджер багато що змінилось. Вона – доброволець Корпусу миру США – приїхала на запрошення музею „Бойківщина". Американська гостя навчає мешканців англійської мови. Та лише заняттями з англійської не обмежується.

Вона також розповіла про авкціони у США, на яких вдається зібрати фонди на лікування людей, закупівлю медичної апаратури, музичних інструментів для шкіл, допомогу студентам.

Р. Ілейджер провела авкціон в музеї, до якого залучила своїх заокеанських друзів. Фото з краєвидами Тексасу передали провідні фотографи. При музеї з'явився клюб „Друзі музею", члени якого на громадських засадах залучають підприємців, шукають меценатів.

Директор музею Тетяна Сенів розповідає: „Музеєві подарували душу. Старовинні бойківські знаряддя праці більше не стоять мертвим вантажем, їх використовують в майстерклясах з випікання хліба, ткацтва, вишивання і навіть збивання масла. Тепер долиняни охоче ходять до музею, щоб подивитись експозицію, відвідати виставку, просто поспілкуватись".

Вісті Фундації імені Івана Багряного

Липень 2013 року, ч. 154

Василь Гришко – громадсько-політичний діяч і публіцист

Відомий поет і письменник Ігор Качуровський, якому тепер 95 років, народився 1 вересня 1918 року в Ніжині, на Чернігівщині. Тепер живе в Мюнхені, Німеччина. Він є автором творів „Шлях невідомого", „Дім над кручею", „Пісня про білий парус", праць з літературознавства „Метрика", „Фонетика", „Строфіка" та інших. І. Качуровський написав також статтю про відомого громадсько-політичного діяча, талановитого публіциста, дослідника літератури і літературного критика та есеїста Василя Гришка.

В. Гришко, перебуваючи після Другої світової війни в Німеччині, активно працював у розбудові Антибільшовицького бльоку народів (АБН) в газеті „Українська трибуна", пізніше в „Українських вістях" – газеті середовища Івана Багряного. В США він був одним з організаторів Демократичного об'єднання колишніх репресованих українців з-під совєтів (ДОБРУС), Фундації ім. І. Багряного, редактором газети „Український Прометей" в Дітройті та головою Української революційно-демократичної партії (УРДП). В США він захистив докторат з філософії.

Публіцистику В. Гришка видало двома великими томами в Україні видавництво „Смолоскип" під назвою „Карби часу", завдяки фінансовому сприянню Фундації ім. І. Багряного. Останні роки свого життя В. Гришко змагався з важкою хворобою, а 12 жовтня 2008 року відійшов у вічність й похований на українському православному кладовищі в Савт-Бавнд-Бруці, Ню-Джерзі.

Василь Гришко

Ім'я Василя Гришка я вперше зустрів 1954 року серед тих, що підписали „Слово до вільних духом". Це був крик розпачу, спричинений „хлопцями" з певного середовища, які палили газети, жбурляли у вікна каміння, а старого професора-шевченкознавця Павла Зайцева побили і зламали йому руку...

Особисто з В. Гришком ми познайомилися щойно восени 1969 року, коли нас обох – його з Сполучених Штатів, а мене – з Арґентини було запрошено до праці в український редакції Радіо „Свобода".

Новий, 1970 рік ми зустрічали разом у нашого шефа, який – невдовзі ми в тім переконалися – мав намір зробити з нас слухняних „білих овечок" на противагу іншим працівникам редакції, які вже стали в очах того шефа „чорними".

Свої скрипти – оскільки вони були дещо іншого профілю, ніж газетно-журнальна публіцистика, В. Гришко підписував іменем „Віктор Гринько". Мене тоді приємно вразили дві речі: його обізнаність з термінологією наукового літературознавства (незабаром я довідався, що він працював над дисертацією про двомовність Гоголя), а також гідність, яку він виявив у стосунках із нашим шефом, так що в „білих овечках" ми проходили недовго. У Мюнхені В. Гришко пробув 10 років, після чого з сім'єю повернувся до США.

У пам'яті моїй лишилося враження від його розповіді про перебування на Колимі – саме під час „гаранінських" розстрілів...

Щоб селянин у царській армії дослужився до офіцера, таких випадків було мало, але вони траплялися. Так, Іван Гришко, що походив з полтавських селян, був офіцером російської кінноти. В його сім'ї 15 січня 1914 року народився син Василь.

Досить докладні дані про життєвий шлях В. Гришка дає Петро Ротач у збірнику чи довіднику „Розсіяні по чужині. Полтавці на еміґрації" (Полтава, 1998). Далі переповідаю, з невеликими додатками, матеріял цього довідника.

Отже, коли почалася Перша світова війна, сім'я Гришків повернулася до рідного Яготина. В роки визвольної боротьби І. Гришко був старшиною української армії, тож пізніше зазнав переслідувань: 1930 року його заарештовували, а 1938 року розстріляли...

Сучасному читачеві доводиться пояснювати, що в 1920-их роках серед студентів робітничих факультетів та вищих навчальних закладів виділялися два прошарки. Перша група – це ті, що приходили до навчальних закладів з комсомольськими путівками. Знання як таке мало кого з них цікавило, а якщо педагог ставив погану оцінку, його викликали й пояснювали, що він помилився. На протилежному полюсі перебували діти упосліджених – клясово чужих елементів. Щоб здобути освіту, вони мусіли сполучати три якості: здоров'я, міцну вдачу і здібності. До цієї групи належали Дмитро Нитченко і В. Гришко.

1929 року В. Гришко був заарештований. 16-річним він пішов працювати робітником на будові Харківського тракторного заводу і працював там до 1933 року. Одночасно вчився у фабрично-заводському училищі, а після його закінчення поступив на робітничий факультет Інституту журналістики. Однією з „кампаній" того часу був „призов" робітників у літературу.

У довіднику „Розвіяні по чужині" про В. Гришка сказано, що в 1931 році журнал „Молодняк" опублікував його повість „Один з таких", а в 1933 році – дві повісті під назвою „Стик". 1936 року його „викрили" і виключили з інституту. З „липовою" довідкою кочував по школах, аж поки не був заарештований і забраний на Колиму, де провів 1937-1939 роки. В 1940 році пощастило звільнитися.

Вибух німецько-радянської війни застав його на посаді учителя в одній з полтавських шкіл. У Полтаві під час німецької окупації діяло українське підпілля бандерівського спрямування, тож В. Гришко потрапив у сферу його впливів, але згодом відійшов від цього середовища і 1948 року вступив до УРДП, що її очолював І. Багряний.

Згодом увійшов до редакції газети „Українські вісті" в Новому Ульмі. Після переїзду до США якийсь час працював на фабриках, згодом став редактором газети „Український Прометей", а звідти перешов на викладацьку працю до американської військової школи, де, до речі, викладали також Яр Славутич та Вадим Сварог.

У США і Канаді чимало літераторів здобуло фах бібліотекаря. Бібліотекарем став також і В. Гришко. Працю він знайшов у Сієтлі. Звідти переїхав до Мюнхену.

Після смерти І. Багряного 1963 року В. Гришко очолював УРДП. В „Українських вістях" Хведосій Чичка писав:

Нас поведе до перемоги
Василь Іванович Гришко.
Потопче ворогів під ноги
і поведе до перемоги.

Володимир Винниченко – про ставлення еміґрації до нього

Григорій Костюк

(З книги „Володимир Винниченко та його доба". Ню-Йорк. 1980.)

Якщо вже зайшла мова про Володимира Винниченка – одного з найвидатніших наших письменників та першого голови Української Народної Республіки, то від 1947 року і майже до самої його смерти в 1951 році я з ним вів досить активне і дружнє листування (всі його оригінальні листи зберігаються на переховуванні в Колюмбійському університеті в Ню-Йорку).

Не буду тут подавати всього, що писав мені високодостойний автор чотирьох універсалів Української Народної Республіки. Подам лише одну з найболючіших проблем, яку йому довелося переживати, коли він опинився поза межами своєї батьківщини – проблему ставлення до нього нашої еміґрації. Згадуючи про ті великі труднощі, які йому довелося зустрічати в справі поширення своєї літератури, в листі до мене з 18 серпня 1948 року він писав:

„Наприклад, питання конкордизму. Я хотів з ним виступити перед українською еміґрацією і тому послав рукопис цієї праці людям, які, на мою думку, могли б сприйняти її уважніше, ніж інші групи. Але, на жаль, виявилось таке чудне нерозуміння, така незрозуміла мені в них „затуманеність", що я просто розводжу руками. Із сумом мушу зробити висновок, що українська еміґрація настільки занята своїм недавнім минулим, своїми теперішніми болями, що не мас сили на об'єктивне ставлення до питань, які розходяться із звичайними, всмоктаними з молоком матері темами. Можливо, що згодом, коли створяться інші обставини, коли еміґрація зрозуміє всю помилковість свого ставлення до мене,

(Закінчення на стор. 15)

Щиро дякуємо за підтримку Фундації

Від часу появи попереднього числа сторінки Фундації ім. Івана Багряного прислали пожертви такі особи:

1,200 дол. – **Оксана Мостович** (з них 1,000 дол. для журналу „Березіль" в Харкові та по 100 дол. на книгу „Діяспора пам'ятає" та на потреби Фундації);

900 дол. – **Маруся й Іван Гнипи** (з них 500 дол. – для сиріт Дніпропетровська та по 200 дол. для журналів „Бористен" та „Наша Церква – Київський патріярхат" та інші потреби „Бористена";

700 дол. – **Василь Стан** (з них 500 дол. для „Літературної України" та 200 дол. для газети „Промінь Просвіти" в Кривому Розі);

400 дол. – **Іван Кохан** (по 200 дол. для Фундації та журналу „Березіль");

200 дол. – **Петро Китастий в пам'ять Анатолія Лисого** (з них 100 дол. для Фундації та по 50 дол. на пресовий фонд „Літературної України" та журналу „Бористен");

по 100 дол. – **Юрій Татарко** для стипендій Києво-Могилянської академії та **Емілія й Іван Бреньки** на потреби Фундації;

50 дол. – **Ольга Кондратюк** на видання книги „Діяспора пам'ятає";

25 дол. – **Валентина Преско** на пресфонд газети „Світ-інфо" в Чернігові.

Управа Фундації щиро дякує всім жертводавцям й прохає й далі підтримувати Фундацію своїми пожертвами, щоб вона могла допомагати Україні скоріше ставати на власні ноги!

Володимир Винниченко ...

(Закінчення зі стор. 14)

коли життя за кордоном потовче її й обіб'є з неї старі розуміння явищ життя, я спробую виступити з моєю працею „Конкордизм". Та справа, виявляється, не тільки у виданні, але і в поширенні, в техніці поширення книги. От одна група видала мою брошуру „Розлад і погодження". Але поширити, здається, не зможе, бо у вас там панує кольпортажна диктатура, яка забороняє поширення неприємних для неї книг. Може, я і зміг би видати „Конкордизм", але книга не дійшла б до читача".

А в листі від 30 листопада 1948 року В. Винниченко ще більш трагічно оцінює ставлення певної частини нашої еміґрації до його особи. Він пише: „Річ у тому, що в мене все більше народжується переконання, що українській еміґрації навіть після моїх „вияснень" не потрібні ні мої праці, ні я сам. А тому вважаю, шо краще не витрачати ні своїх, ні чужих сил на таку непевну справу... Статті мої, якщо вони відповідають „усмотренням" редакції газети, можуть бути надруковані, але коли вони хоч трохи розходяться з тими „усмотрениями", то вони просто викидаються до коша. Отже, думаю, що краще мені вживати мій час і мої сили на щось корисніше і для мене і, головно, для колективу. А це я можу робити і в тюрмі, як не раз робив за свого життя".

Але в листі від 18 серпня 1948 року В. Винниченко зазначає, що „в Україні могло б бути інакше ставлення до тих питань, які тут викликають таку дивну і сумну реакцію".

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Хор пропаґує українську культуру й духовність

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Хор „Viva la musica“ вже понад 20 років вважається одним з найкращих в Одесі. З 27 червня по 12 липня цей молодіжний колектив, очолюваний Наталією Кьон, здійснив ґастрольну подорож містами Німеччини. А перед поїздкою показав нову програму шанувальникам хорового співу в приміщенні Одеської кірхи.

Запросив мене і всю нашу родину на цей концерт чоловік моєї онуки, студент музичного відділення Одеського педагогічного університету ім. Костянтина Ушинського Карлос Хіменес. Він прибув з Еквадору, прагнучи стати професійним хормайстром. За його словами, участь у такому високопрофесійному хорі під керівництвом завідувача катедри теорії, історії музики й вокалу Н. Кьон, яка водночас очолює Німецький культурний центр в Одесі, дає йому не менше, ніж усі заняття в університеті. Імпонує йому й орієнтація колективу на шедеври світової духовної музичної спадщини. А слухати їх найкраще під склепінням Центрального лютеранського катедрального собору України св. Павла, відомого також під назвою Одеська кірха.

Розпочав хор виступ з пісні-молитви Кирила Стеценка „Благослови, душе моя, Господа“. Далі прозвучали псальми Дмитра Бортнянського, псалом сучасного нашого композитора, лавреата Шевченківської премії Ганни Гаврилець „Боже мій, нащо мене Ти покинув“. 20 юних виконавців показали чистий і гармонійний акапельний спів.

Німецька духовна музика була представлена в концерті творами Йоганна-Себастіяна Баха, Людвіґа ван Бетговена, Мельхіора Вулипіюса, Фанні Ґензель та інших композиторів. Поновив колектив у своєму репертуарі й хоровий супровід шедевра епохи німого кінематографа – фільму „Носферату-симфонія жаху“ режисера Фрідріха Мурнау. Чотири роки тому хор супроводжував своїм виступом показ цієї стрічки під керівництвом автора музики П'єра Озера, який виконував партію фортепіяна. А окрасою репертуару є пісні з ораторії „Карміна Бурана“на музику Карла Орфа.

Головна мета хору – сприяння розвиткові духовних і культурних зв'язків Европи й України. В

Концерт хору „Viva la musica“ в Одесі. (Фото: Сергій Горицвіт)

Україні хор виконує здебільшого маловідомі духовні й світські старовинні, клясичні і сучасні твори композиторів різних країн, а під час закордонних поїздок у його виконанні звучать шедеври української клясики та обробки народних пісень. Колектив уже неодноразово був удостоєний лавреатських звань на міжнародних хорових конкурсах і фестивалях в Україні, Італії, Австрії, Польщі, Німеччині, Румунії.

Ґастрольна поїздка в Німеччину здійснюється вже не вперше. Оскільки хором почасти опікується одеський „Баварський дім“, то й маршрути поїздок здебільшого проходять по Баварії. Особливо тепло приймають одеситів жителі міста-побратима Реґенсбурґу. Саме там 6 липня відбувся концерт, присвячений пам'яті Мартіна Гайснера.

Маленька п'єса про велику зраду

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 6-8 червня українська драматургія відзначила історичну подію: у найстаршому американському театрі „Walnut Theater“ у місті Братньої Любови поставлено англомовний варіянт „Маленької п'єси про зраду, для однієї актриси“ відомого українського письменника, драматурга та перекладача Олександра Ірванця. Це вперше українська драма загостила на сцені філядельфійського театру.

Такий унікальний проєкт, втілений в життя Дженіфер Гофмейстер, випускницею програми Східньо-та Центральноевропейських студій при Ла Саль-університеті, став її маґістерською працею, здійсненою під керівництвом академіка Леоніда Рудницького. Англомовний переклад драми виконали Тарас Познарський та Марта Базюк.

„Маленька п'єса про зраду, для однієї актриси“ О. Ірванця досліджує, як подвійна мораль, притаманна тоталітарному суспільству, знаходить за нових соціяльно-політичних обставин поживний ґрунт, наслідком чого є духовна ницість, відсутність уявлень про совість, обов'язок і честь. Про це глядач дізнається від Они – героїні драми, в ролю якої феноменально втілилась Сара Шоль: дію „Маленької п'єси“ побудовано у формі її монологу.

Она – студентка університету, вродлива дівчина, прикута до інвалідного візка. Вона розмовляє з Хоною – продавцем, що сидить під вікном її кімнати, або ж спілкується по телефону. Через вікно вона бачить Чорну площу, яку вже названо сірою, проте всі, незважаючи на офіційне перейменування, називають її Чорною. Драматург хоче сказати, що нічого не змінилося в країні: з цією метою він широко використовує алюзії, завдяки яким у свідомості глядача складаються відповідні асоціяції (для прикладу, мальва – Чорнобильська атомна станція). Усі ці алюзії є зрозумілими не лише для українського глядача, який ознайомлений з історичним контекстом твору, але є універсальними, про що свідчила реакція численних глядачів неукраїнського походження.

З телефонних розмов Они стають відомими подробиці її життя: скалічену дівчину зрадили і коханий, і подруга. Проте у шокуючому, непередбаченому фіналі п'єси глядачеві стає зрозумілим, що Она виконує особливе доручення старшого дорадника і теж зраджує свого коханого. Після розмови з ним героїня несподівано для глядача встає з інвалідного візка, перевдягається й продовжує грати ролю скаліченої, виконуючи накази дорадника.

„Маленька п'єса про зраду, для однієї актриси“ – це спроба осмислення багатогранности зради: кохання, дружби, ідеалів, власного народу, який стає розмінною монетою у запеклій політичній боротьбі за владу, у боротьбі всіх проти всіх.

Кожен показ п'єси супроводжувався жвавою дискусією.

7 червня глядачі мали змогу зустрітися з продюсерами та постановниками твору, а 8 червня д-р Марко Андрейчик проаналізував літературні аспекти п'єси, зосередившись на творчості О. Ірванця в контексті гурту „БУ-БА-БУ“, а також подав огляд сучасної української літератури періоду перед та після здобуття Україною незалежности. Ці панельні дискусії були для американського глядача своєрідною лекцією не лише про українську літературу, але й новітню історію та політичну ситуацію в Україні, які, на жаль, залишають-

(Закінчення на стор. 17)

Маленька п’єса...

(Закінчення зі стор. 16)

ся для американського світу „terra incognita“.

Про це з деякою ноткою розчарування зазначив молодий американський театрознавець Майк Адамс, який зокрема сказав: „Коли Она з великим нетерпінням чекала, як Хона принесе їй довгоочікувану пляшку, я відчув таке ж нетерпіння у відношенні до мого власного браку розуміння та знання цієї багатої політичної, економічної, соціяльної і найістотнішої для мене літературної культури України. Якщо перегляд „Маленької п’єси“ не дав мені нічого іншого, я принаймні отримав доцінення літературних здобутків цього народу і бажання пізнавати їх ще глибше. Коли ж я отримав дещо більше, то це загальне уявлення про повстання пригнобленого народу та справжнє розуміння „зради“.

Сподіваємося, що завдяки подібного роду заходам та активній перекладацькій діяльності діяспорних літературознавців творчість О. Ірванця знайде в Америці своїх шанувальників.

Програма
Східньо- та Центрально-європейських студій при
Ла Саль-університеті

Портрет відомого бандуриста
д-ра Зеновія Штокалка
(артист маестро Гніздовський)
украдений з мого помешкання в Ню-Йорку. Коли б хтось намагався продати або купити портрет, прошу пам’ятати що він є крадений у Віри Дорожинської. Коли б хтось знав „долю“ портрета, прошу повідомити Віру Дорожинську, тел. 315-386-2123.

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями,
що 4 липня 2013 року відійшла у вічність
у віці 93 роки дорога Мама Бабуня і Теща

св. п.

Неоніля Н. Беднарська

нар. 9 листопада 1919 року у Львові, Україна.
Вдова по св. п. Денисові, який помер 6 березня 2013 року.

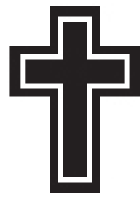
Панахида відбулаcа в п'ятницю, 12 липня в Humiston Funeral Home, Kerhonkson, NY.

Похоронні відправи відбулися в суботу, 13 липня в Українский католицький церкві св. Тройці у Кергонксоні, Н. Й. Тіло спочило на Pine Bush Cemetry у Кергонксоні.

У смутку залишилися:
донька - Марта Беднарська-Санчез-Декер з чоловіком Кімом Декером
внук - Люиз Санчес
численні внуки
брат - Богдан Процько

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів просимо посилати пожертви на адресу 26 Sidney St, Kerhonkson, NY 12446. Всі датки будуть передані на місцевий відділ Cancer Society.

У глибокому смутку повідомляємо, що в суботу,
29 червня 2013 року відійшла у вічність найдорожча
Дружина, Мама, Бабця і Прабабця

св. п.

Оксана Миськів

нар. 1 серпня 1927 року в Синевидську-Вижнім.

Панахида відбулася у вівторок, 2 липня 2013 року в похоронному заведенні Whalen & Ball Funeral Home, Yonkers, NY

Похоронні відправи відбулися в середу, 3 липня 2013 року в Українській католицькій церкві св. Михаїла, Yonkers, NY, а відтак на цвинтарі Mount Hope, Yonkers, NY.

Залишені у смутку:
сини - Петро з дружиною Ґенею
- Володимир з дружиною Вірою
доньки - Роксоляна з чоловіком Мирославом
- Надя з чоловіком Павлом
внуки - Стефан
- Григорій
- Реня
- Нікол
- Антон
- Діяна
- Марко
правнук - Ліям

Складаємо щиру подяку всім, що прислали чудові квіти.
Рівно ж дякуємо за щирі пожертви в пам'ять покійної Оксани.

Вічна Їй пам'ять!

У глибокому смутку повідомляємо приятелів та
українську громаду, що 13 лютого 2013 року
відійшов у вічність в Лорейн, Огайо,
дорогий Чоловік, Батько та Дідусь

св. п.

Петро Оринчак

нар. 25 червня 1925 року в Ярославі, Україна.

Похоронні відправи відбулися в суботу, 16 лютого в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Лорейн, а відтак на Calvary Cemetery в Лорейн, Огайо.

У глибокому смутку залишилися:
дружина - Тереса
доньки - Мирослава McDermott з чоловіком Леонардом
- Ірена Оринчак
внучки - Hannah, Elizabeth

Вічна Йому пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що
27 червня 2013 року в Арізоні
відійшов у вічність

св. п.

ІГОР РАКОВСЬКИЙ

основник, баритон-соліст, член ради хору у 50-их роках,
член управи, довголітнин голова хору (1976 - 1991 р.р.)

похований на цвинтарі в Glen Spey, New York

Висловлюємо наші глибокі співчуття
дітям, внукам і дальшій родині.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ !

Управа Українського Хору «ДУМКА»

Фонд Катедр Українознавства
та
Український Науковий Інституту
Гарвардського Університету

діляться сумною вісткою з громадянством,
що 20 червня 2013 року у Денвері, Кольорадо відійшов у вічність

св. п.

БОГДАН ДЕЙЧАКІВСЬКИЙ

нар. 20 квітня 1911 р., в с. Ямниці (нині Тисменицький район, Івано-Франківської обл.), абсольвент гімназії у Станиславові, член Пласту, один із перших організаторів футболу в Ямниці, змагун нападу. За участь в національному русі був в'язнем у польському концентраційному таборі Береза Картузька, а пізніше – у німецьких і большевицьких тюрмах. Одружився 1937 р. з Марією Люхнич (+1993), з якою у нього було дві доні: Віра (+2003) і Марта. Родина опинилася у Німеччині після війни, а у 1949 р. переїхала до Америки, спочатку до Філядельфії, а пізніше до Льорейну, Огайо. Довголітній активіст УНСоюзу, УККА, фундатор і будівничий Українського Народного Дому у Льорейні, голова окружного відділу Фонду Катедр Українознавства, член Головної Екзекутиви Фонду Катедр Українознавства. Організатор успішних збірок на фінансування українських катерд та дослідницького інституту в Гарварді. Визначний Меценат Українського Гарварду, разом із дружиною заснував один із перших постійних іменних бібліотечних фондів у Гарварді для підтримки української книгозбірні – добродійство, яким і надалі користуються україназнавці з цілого світу, включно з вченими з України. У 1980-их рр. переїхав з дружиною на Фльориду, де займався громадською працею.

Родині покійного, дочці Марті з чоловіком Wayne Kohnke, внуками Маркові, Таммі й Христині і правнукам Етанові, Айденові й Андрієві висловлюємо глибоке співчуття.

ПАНАХИДА відбудеться у п'ятницю, 12 липня 2013 р. о 12-ій год. по пол. в Farley Funeral Home (5900 S. Biscayne Blvd., North Port, FL, тел. 941-426-2880).

ЗАУПОКІЙНА СВЯТА ЛІТУРГІЯ відбудеться одразу після панахиди в Українській Греко-Католицькій Церкві Пресвятої Діви Марії (St. Mary's Ukrainian Catholic Church, 7900 W. Price Boulevard, North Port, FL).

По закінченню літургії тлінні останки св. п. покійного будуть похоронені у Venice Memorial Gardens (1950 Center Road, Venice, FL).

Головна Екзекутива Фонду Катедр Українознавства
Дирекція Українського Наукового Інституту
Гарвардського Університету
Професори, співробітники, працівники і студенти
Українського Гарварду

Шановні читачі! Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!

Відійшов у Вічність Отець Сергій Кіндзерявий-Пастухів

13 березня 2013 року перестало битися серце щирого патріота України, священика, богослова, філософа, художника, музикознавця, перекладача. Заклик " Бог і Україна понад усе!" був для нього не просто лозунгом, а дороговказом.

Отець Сергій Кіндзерявий-Пастухів народився 1924 року на Закарпатті в сім'ї Катерини (Буняк) та православного священика Якова Кіндзерявого-Пастухів, українського патріота з Донських козаків, який брав участь у Визвольних Змаганнях УНР. В 1930-их роках о. Яків був настоятелем Золочівської церкви. Коли в 1939 році родина опинилася під совєтами він мусів тікати від совєцьких переслідувань української Церкви, змушений був часто міняти парафії, а сім'я місце осідку. Так дитинство Сергія минуло на Холмщині, Волині та Поліссі де він намалював свої перші ікони для місцевої церкви. З 1940-го року він почав вивчати бандуру в Холмській українській гімназії у відомого українського кобзаря Костянтина Місевича та брав участь у концертах. Співав у гімназійному хорі та в архірейському хорі церкви Різдва Пресвятої Богородиці в Холмі. Талановитий юнак продовжував малювати та студіювати медицину. Мріяв стати професійним бандуристом, але підчас німецької окупації Сергій, разом з батьком був ув'язнений німцями у Вінниці в 1943 році, де після побиття і важкої хвороби частково втратив голос. Це змусило його обмежити своє зацікавлення до музики бандурою. Його брат Юрій належав до українського підпілля, де і загинув Геройською смертю патріота-повстанця.

З 1944 року родина Кіндзерявих-Пастухів перебувала в Німеччині, де по закінченні війни Сергій навчається в українській греко-католицькій Семінарії, а потім закінчує богословський і філософський факультет Ерлянгенського університету. В таборі переміщених осіб в Інгольштаті, Німеччина, де його батько створив православну парафію, Сергій, разом з батьком малює ікони для іконостасу в Українській Православній Церкві Покрови Діви Марії, співає в церковному хорі. Це єдина українська церква, яка збереглася в Німеччині з повоєнного часу і залишилася майже в тому ж початковому вигляді, як пам'ятник українському духові, як символ української віри і миру. Сама будова, в якій знаходиться ця церква відноситься до історичної пам'ятки міста Інгольштадт, як колишній німецький військовий фортифікаційний об'єкт. Іконостас, спільна ідея і конструкція батька о. Якова і сина Сергія (який тоді мав 21 рік) має Царські ворота у вигляді українського герба -тризуба і була ними втілена в життя. Сергій диригував церковним хором у цьому храмі і тут же познайомився з Юлією Литвиненко, яка в майбутньому стала його вірною дружиною до кінця життя. Вона народилася і виростала в Харкові, де закінчила музичну Консерваторію. В таборі співала в церковному хорі і акомпоніювала в балетній школі Валентини Переяславець. Вони одружилися в 1952 році в Америці, а в 1965 році Сергій Кіндзерявий-Пастухів був висвячений на священика УАПЦ в екзилі.

На початку 70- тих років о. Сергій організував і керував Школою Кобзарства і Бандуристів в Нью-Йорку, випусники якої брали і беруть участь у багатьох концертах і фестивалях на загально-американському рівні, деякі є членами Капели бандуристів в Детройті. Він написав книгу "Таємниця чару кобзи-бандури".

У їх великій родині - три дочки, четверо онуків і три правнучки. В Америці пм. Юлія докінчила вищі студії і працювала інженером при Нью Йорківському Відділі Транспортації і фінансово утримувала родину, чим уможливила о. Сергієві розвивати свої таланти, а доням здобути вищу освіту. Донька Ольга стала художницею і в 2010 році видала книгу англійською мовою "The Art of Rev.Serhij Kindzeriavyj Pastukhiv"", в якій більш ніж 100 репродукцій його картин, серед яких портрети, образи релігійного змісту, пейзажі, тай цінні фото із родинного архіву батьків. Цим увіковічнила пам'ять батька, як художника з покликання. Донька Ірина дістала освіту в бізнес-адміністративній ділянці. Є членом управи Православної катедри Св.Володимира в чикаго.

Донька Лариса працює в Конґресовій Бібліотеці. Вона успадкувала від батька мистецтво гри на бандурі, є членом катедри Св. Андрія УПЦ в околиці Вашінґтону, співає в церковному хорі і збагачує наші Фестивалі та інші імпрези грою на бандурі, видала свій диск бандури, який включає і її композиції. Її син Христофор довгі роки прислужує в Катедрі Св. Андрія.

Прожили о. Сергій з дружиною 61 рік, останні 15 років він був прикутий до інвалідного візка. Вірна дружина доглядала його дуже сумлінно.

Сл. пам'яти Добродійка Юлія упокоїлася несподівано місяць перед отцем Сергієм - 11 лютого 2013 року... Нехай спочивають з Богом!

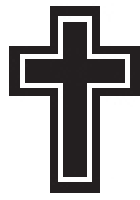
Спадщина о. Сергія Кіндзяревого-Пастухіва є багатогранною. Найбільшим даром Божим він вважав дар проповідування. Він ніс слово Боже людям полум'яно, з повною самовідданістю, переконаний, що несе істину. Проповідував Українську Помісну Православну Церкву. Служив священиком у православних церквах Нью-Йорка, Юніондейлу, Ґлен-Спею, Бріджпорті, штат Коннектікат. Скрізь рядом з ним була вірна дружина пм. Юлія, яка дерегувала церковним хором і брала активну участь в житті парафій, де служив о. Сергій.

Глибоко патріотичною є його публіцистична спадщина. З 1960 року, майже до смерти систематично видавав "Бесіди з Друзями" та "Сіяч" - це праці на релігійні теми, які друкувалися в "Свободі", в журналі "Бористені" в Дніпропетровську, в українському православному календарі-альманасі "Рідна Нива " в Канаді.

Його бесіди - це євшан-зілля, що пробуджує душі українських християн, зве їх від пітьми до світла Христового.

О. Сергій і п/м Юлія Кіндзерявий-Пастухів прожили разом під Божим Благословінням довге і бурхливе життя, наповнене висококультурним змістом. Вони не закопали своїх талантів, а віддали їх на службу Богові і Україні! Нехай спочивають в Бозі! Вічна Їм Пам'ять!

З матеріалів: "Нова Газета" #12, Березень 21, 2013р. " Громада" #1-2013 року і зі спогадів доньки Лариси Подала Оля Матула

З жалем повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що 2 липня 2013 року відійшов у Божу вічність наш найдорожчий Тато, Дідо, Прадідо, Вуйко і Стрийко

св. п.

д-р Степан Воляник

нар. 8 січня 1908 року в Конюшкові біля Бродів, Україна.

Похоронні відправи відбулися 6 липня в Катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо. Похований на Українському цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі.

Залишилися в смутку:

доньки - Надя Дейчаківська
- Марта Віґанд

внуки - Орест Дейчаківський з Орисею
- Юрій Дейчаківський з Іриною
- Микола Дейчаківський з Оксаною

правнуки - Наталка, Данило, Денис, Дмитро, Адріян, Христина і Нікольказ Дейчаківські
- Роман Стельмах

племінниці - Ольга Демянчук з родиною
- Лідія Вирста з родиною
- Мирося Голубець з родиною
- Надя Чемеринська з родиною
- Галина Стельмах-Фарел

племінники - Іван Шарун
- Остап Швабінський з родиною
- Орест Швабінський
- Олег Воляник з родиною

і дальші свояки в Україні, Канаді й Америці.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів можна складати пожертви на:

- Ukrainian Studies Fund, 34 Kirkland St., Cambridge MA 02138;
- Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 West Chicago Ave, Chicago IL 60622;
- Ukrainian Museum - Archives, 1202 Kenilworth Ave, Cleveland, OH 44113;
- St. Josaphat Ukrainian Catholic Cathedral, 5720 State Rd.. Parma, OH 44134

Наукове Товариство ім. Шевченка в Америці

повідомляє своїх членів та громаду, що 1 липня 2013 року відійшов з цього світу

Дійсний член НТШ-А,
багатолітній член Управи НТШ-А

св. п.

д-р Іван Головінський

Професор психології Ратґерського Університету в Ню-Брансвіку

народжений 24 квітня 1927 року у Зарваниці Підгаєцького повіту, в Галичині.

Закінчив Українську гімназію в Зальцбурґу1946 р., студіював в Університетах Зальцбурґу та Інсбуруку, докторат з Темпл Університету у Філядельфії, 1961 р.

Викладав як професор-гість
у Національному Педагогічному Університеті ім. М. П. Драгоманова,
Національному Університеті «Києво-Могилянська Академія»

Автор багатьох наукових праць з психології, зокрема монографій
"Mental Deficiency" (1970)
"Psychology of Exceptional Children and Adolescents" (1983)
«Педагогічна психологія» (2003)

Рідним складаємо співчуття
Вічна Йому пам'ять!

Управа НТШ в Америці